

๑

บุญคุณที่มาพร้อมกับบททดสอบ

ดวงตาคู้งามหลังแว่นตาทรงกลมกรอบกระโหล่มองเกียรตินิพัตร และถ้วยรางวัลที่วางเรียงอยู่ในตู้กระจกด้วยความภาคภูมิใจ ชีวิตของ กุลธิดาถูกจัดวางไว้อย่างเป็นลำดับขั้นตอนและโดดเด่นทุกอย่างก้าว นับตั้งแต่ เรียนอยู่เนิร์สเซอร์รี่ แม้ขณะนั้นหล่อนจะอายุเพียงสองขวบเศษ แต่ก็ฉายแวว อัจฉริยะกว่าเด็กวัยเดียวกัน

ทว่าความภาคภูมิใจที่สุดในชีวิตของกุลธิดาคือ ปริณญามหาบัณฑิต ใบล่าสุดที่เพิ่งได้รับมาจากคณะบริหารธุรกิจ มหาวิทยาลัยฮาร์เวิร์ด เพราะ มีเพียงนักศึกษาชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายเท่านั้นที่ได้รับเลือกเข้าเรียนใน มหาวิทยาลัยชื่อดังระดับโลกแห่งนี้ แล้วหล่อนก็สำเร็จการศึกษาด้วยคะแนน เกียรตินิยมอันดับหนึ่งเสียด้วย

ด้วยประวัติทางการศึกษาที่เลิศเลิศ บริษัทยักษ์ใหญ่ชื่อดังระดับโลก หลายแห่งจึงทาบทามกุลธิดาให้ร่วมงานตั้งแต่ยังเรียนไม่จบ ไม่ว่าจะเป็น บริษัทแอปเปิลซึ่งมีชื่อเสียงโด่งดัง ธนาคารและบริษัทการเงินต่างๆ หรือ แม้แต่ห้างสรรพสินค้าอย่างแซกซ์ฟิฟท์เอเวนิว (Saks Fifth Avenue) ต่าง

ต้องการตัวหล่อนมาร่วมทีมบริหาร และเสนอเงินเดือนสูงลิ่วที่หากใครเห็นตัวเลขก็จะตอบตกลงโดยไม่ลังเล

ทว่ากุลธิดาก็ปฏิเสธข้อเสนอดีๆ จากบริษัทเหล่านี้ เพราะมีเป้าหมายในชีวิตที่มุ่งมั่นตั้งแต้อย่างเป็นเด็ก คือการบริหารงานบริษัทเมตทิวอร์โฮม (Maid to Your Home) ของครอบครัวให้เติบโตก้าวหน้ากว่าเดิม พบพรแม่ของหล่อนเป็นผู้ก่อตั้งบริษัทแห่งนี้ แม้มักพูดให้กุลธิดารำลึกอยู่เสมอว่า การที่ครอบครัวได้อยู่ดีกินดีและตัวหล่อนได้ร่ำเรียนสูงๆ ก็เพราะรายได้ของบริษัท ซึ่งกุลธิดาก็เห็นด้วยว่าถึงหล่อนจะมีสมองอันฉลาดล้ำน้อยๆ โอน์สไตร์ ได้รับทุนการศึกษาจากมหาวิทยาลัยตั้งแต่ระดับปริญญาตรี โดยไม่ต้องรบกวนเงินทางบ้าน แต่ข้าวของเครื่องใช้ประกอบการเรียนก็ต้องอาศัยทุนรอนส่วนตัวด้วยเช่นกัน ดังนั้นหล่อนจึงยิ่งรักและผูกพันกับบริษัทเมตทิวอร์โฮม

แม่เล่าให้ฟังว่า สมัยที่ท่านเดินทางมาทำงานเป็นสาวใช้ที่สหรัฐอเมริกา กับนายจ้างสามีภรรยาชาวอเมริกันเมื่อสามสิบปีก่อน ท่านมีเงินติดตัวอยู่เพียงไม่กี่ร้อยดอลลาร์ แต่เพราะพักอาศัยและกินอยู่กับครอบครัวของนายจ้างจึงไม่ขัดสนนัก ประกอบกับรู้จักอดออมเลยพอมีเงินเก็บก้อนหนึ่ง

พอทำงานได้ราวสองสามปี แม็กก็พบรักกับเจฟฟรีย์ พ่อของหล่อน ซึ่งเป็นหนุ่มใหญ่ชาวอเมริกันวัยสี่สิบปีเศษ คบหากันราวปีเศษแม็กก็แต่งงานกับพ่อและเริ่มต้นทำธุรกิจเมตทิวอร์โฮมด้วยเงินเก็บที่มีอยู่ เริ่มต้นจากการมีสาวใช้ประจำบริษัทเพียงสิบคน พบพรเป็นผู้ฝึกสอนสาวใช้เหล่านั้นด้วยตัวเองให้มีความเชี่ยวชาญงานบ้านทุกด้าน ไม่ว่าจะเป็นการทำอาหาร ทำอาหาร ซักรีด รวมไปถึงมารยาทที่พึงปฏิบัติต่อลูกค้าอย่างมีอาชีพ

ครั้นมั่นใจว่าสาวใช้ที่ฝึกมีคุณภาพ จึงเปิดให้บริการเมตทิวอร์โฮมส่งสาวใช้ไปให้บริการทำความสะอาดตามบ้านและสำนักงานต่างๆ คงเป็นเพราะจุดเด่นของบริการที่มีความซื่อตรงและมีน้ำใจต่อลูกค้า ทำให้ธุรกิจเมตทิวอร์โฮมประสบความสำเร็จและมีชื่อเสียงจนทุกวันนี้

ภายในระยะเวลาเพียงยี่สิบปีเศษ บริษัทเมดทูยัวร์โฮมเติบโตอย่างก้าวกระโดด มีนักธุรกิจชาวอเมริกันติดต่อขอซื้อแฟรนไชส์แต่พบพรบฏิเสฐ เพราะถึงแม้การขายแฟรนไชส์จะทำให้ขยายธุรกิจได้อย่างรวดเร็วและได้เงินก้อนใหญ่ แต่ก็เสี่ยงต่อการควบคุมคุณภาพการทำงาน หากสาวใช้ทำงานไม่ได้มาตรฐานก็จะเสียชื่อเสียง พบพรจึงค่อยๆ ขยายธุรกิจทีละนิด จนขณะนี้ก็มีสาขาย่อยๆ ในรัฐฝั่งตะวันตกของสหรัฐอเมริกาหลายสาขา ส่วนสำนักงานใหญ่ตั้งอยู่ที่ลอสแอนเจลิส

เมื่อมันใจว่าธุรกิจทางฝั่งตะวันตกมั่นคงแล้ว พบพรก็คิดจะขยายธุรกิจเมดทูยัวร์โฮมไปยังฝั่งตะวันออกของสหรัฐอเมริกา และวางแผนว่าจะเปิดสาขาใหม่ที่นิวยอร์ก ตอนนั้นพบพรกำลังมองหาคนที่มีความสามารถและไว้วางใจได้มาทำหน้าที่เป็นผู้บริหารธุรกิจเมดทูยัวร์โฮมสาขานิวยอร์ก กุลธิดาหวังว่าแม่จะพิจารณาให้หล่อนรับตำแหน่งนี้ เพราะไม่มีใครในบริษัทที่เหมาะสมมากกว่าหล่อนอีกแล้ว

ถึงกระนั้นกุลธิดาก็ไม่แน่ใจนักว่าแม่จะมอบตำแหน่งนี้ให้หล่อนหรือไม่ เพราะเมื่อคุยเรื่องงาน แม่มักเปลี่ยนเรื่องและพูดทำนองว่าอยากให้หล่อนไปเที่ยวพักผ่อนที่ต่างประเทศสักพัก แต่กุลธิดาก็ยืนยันกรานว่าหล่อนไม่ออกไปเที่ยวไหนทั้งนั้น อยากเริ่มทำงานมากกว่า แม่จึงตกลงกับหล่อนว่าไว้ครบหนึ่งเดือนเมื่อไรค่อยมาตกลงเรื่องนี้กันอีกที วันนี้ก็ครบหนึ่งเดือนแล้ว กุลธิดาจึงไม่อาจทนนิ่งเฉยได้อีกต่อไป หล่อนจะต้องไปพบแม่ที่บริษัทเพื่อพูดคุยเรื่องการเริ่มงานเสียที

อาคารสำนักงานใหญ่เมดทูยัวร์โฮม ณ ลอสแอนเจลิส ตั้งอยู่ไม่ไกลจากใจกลางเมืองนัก พบพรซื้ออาคารสองชั้นแห่งนี้มาได้ในราคาถูกกว่าราคาตลาดเพราะเจ้าของอาคารร้อนเงิน ลักษณะอาคารเป็นทรงสี่เหลี่ยมผืนผ้า ทว่าแลดูแปลกตาและเป็นเอกลักษณ์ด้วยสีฟ้าอมเทาสลับสีชมพู ซึ่งเป็นสีโลโก้บริษัท ด้านบนซ้ายของอาคารมีป้ายผู้หญิงใส่ชุดผ้ากันเปื้อน

สวมหมวกเขียนว่าเมตทิวเวิร์ธัม กำลังส่งยิ้มและทูนัวโปงขาเป็นสัญลักษณ์
 กุลธิดาขับรถโตโยต้าสีขาวคันย่อมเข้ามาจอดในลานจอดรถซึ่งอยู่
 ชั้นล่างของอาคาร แล้วเดินตรงไปยังทางเข้าสำนักงานซึ่งมีประตูเชื่อมจาก
 ลานจอดรถ ครั้นลิเดีย สาวผมบลอนด์วัยยี่สิบปีเศษเห็นหล่อนเดินเข้ามา
 ก็ลุกจากเก้าอี้แล้วเดินมาทักทาย ทว่ากุลธิดาไม่ได้สนใจรอยยิ้มสวยของ
 พนักงานต้อนรับสาว แต่กลับจ้องมองรองเท้าส้นสูงของเธอ

“สวัสดีค่ะคุณคาเรน มีอะไรให้ดิฉันรับใช้หรือเปล่าคะ” ลิเดียทักทาย
 กุลธิดาด้วยชื่อภาษาอังกฤษ พบพรเองก็มีชื่อภาษาอังกฤษเช่นกันคือพามาเล่า
 เพื่อให้สะดวกในการเรียกชื่อและสนทนา

“ไม่เป็นไรค่ะ ฉันมาพบคุณแม่ นัดท่านไว้แล้ว” ขณะพูดสายตาของ
 กุลธิดายังคงจับจ้องที่รองเท้าของลิเดีย จนหญิงสาวต้องถามด้วยน้ำเสียง
 ไม่ค่อยสบายใจนัก

“รองเท้าของดิฉันมีรอยถลอกหรือว่ามีอะไรติดอยู่หรือเปล่าคะ”

“รองเท้าเธอไม่ได้เป็นรอยหรอกจ้ะ ฉันแค่เป็นห่วงเธอเท่านั้น ถ้าให้
 เดา รองเท้าคู่นี้น่าจะสูงประมาณสามนิ้วครึ่ง รู้ใช่ไหมว่าการใส่รองเท้าส้นสูง
 มากๆ มีผลเสียต่อสุขภาพยังไง”

คำถามของกุลธิดาทำให้ลิเดียงงไปครู่ใหญ่ ก่อนจะตอบพร้อมกับ
 ยิ้มแหยๆ

“ส่วนใหญ่ก็ปวดฝ่าเท้าแล้วก็ปวดน่องเวลาต้องยืนนานๆ ค่ะ แต่
 สำหรับพนักงานต้อนรับจำเป็นต้องใส่รองเท้าส้นสูงเพื่อช่วยเสริมบุคลิก
 เวลาพบลูกค้า”

“ที่เธอพูดมาก็ถูกจ้ะ แต่ถ้าต้องแลกกับสุขภาพก็ไม่คุ้มนะ การใส่
 รองเท้าส้นสูงทั้งวันจะให้กล้ามเนื้อน่องตึง ข้อเข่าเสื่อม แล้วยังทำให้ปวด
 หลัง เพราะแกนกระดูกสันหลังและแผ่นหลังจะเอนมาด้านหน้าเพื่อรับ
 น้ำหนักตัว นานวันเข้าหมอนรองกระดูกก็จะเคลื่อน เส้นประสาทถูกกดทับ
 ทำให้เกิดอาการปวดหลังอย่างรุนแรงได้ ทางที่ดีเธอควรสวมรองเท้าส้นสูง

ไม่เกินหนึ่งชั่วโมง แล้วเปลี่ยนมาใส่ส้นหนาแทนส้นแหลมจะดีกว่านะจ๊ะ”

กุลธิดาให้คำแนะนำจากบทควมวิชาการด้านสุขภาพที่หล่อนเคยอ่านถึงใครจะว่าหล่อนใช้ชีวิตตามทฤษฎีหรืออิงหลักวิชาการมากเกินไป แต่หญิงสาวกลับมองว่าคนไม่ใส่ใจความรู้และข่าวสารคือคนที่ใช้ชีวิตอย่างประมาท

“ขอบคุณสำหรับคำแนะนำนะค่ะ”

ลิเดียยิ้มเจื่อนๆ สีหน้าแสดงออกอย่างชัดเจนว่าอึดอัดและอยากให้หล่อนเดินไปพ้นๆ เสียที กุลธิดาได้แต่ลอบถอนใจ ความหวังดีของหล่อนกลับกลายเป็นเรื่องที่ทำให้ผู้อื่นรำคาญ แต่ถึงอย่างนั้นหล่อนก็ไม่คิดจะล้มเลิกการให้คำแนะนำใดๆ แก่ผู้อื่น อย่างน้อยก็อาจเป็นประโยชน์ในภายหลัง

ครั้นล่ำลาพนักงานต้อนรับสาวแล้ว กุลธิดาก็เดินขึ้นบันไดไปยังชั้นสองของอาคารซึ่งแบ่งพื้นที่ออกเป็นสองส่วน ฝั่งซ้ายเป็นสำนักงาน ส่วนฝั่งขวาซึ่งมีพื้นที่มากกว่าเป็นศูนย์อบรมเพื่อฝึกสอนสาวใช้คนใหม่ให้ทำงานบ้านได้ตรงตามมาตรฐาน กุลธิดาเดินเข้าไปในฝั่งสำนักงาน ห้องทำงานของพบบรรออยู่ด้านในสุด จึงต้องเดินผ่านโต๊ะทำงานของพนักงานคนอื่นๆ พอทุกคนเห็นลูกสาวเจ้าของบริษัทเดินเข้ามาก็พากันลุกขึ้นทักทาย กุลธิดาพูดคุยกับพนักงานเหล่านั้นพอเป็นมารยาทก่อนขอตัวไปพบแม่

กุลธิดาเคาะประตูห้องทำงานของผู้เป็นแม่ เมื่อเดินเข้าไปก็เห็นพบบรรอนั่งหันหลังคุยโทรศัพท์อยู่ หล่อนได้ยืนทานเอ่ยบางอย่างเป็นภาษาไทยกับผู้ที่อยู่ปลายสาย

“ได้ค่ะ ดิฉันจะจัดการเรื่องนี้ให้เรียบร้อย ท่านไม่ต้องกังวลนะค่ะ” พอบบบรรอวางสายก็หมุนเก้าอี้หันกลับมาที่โต๊ะทำงานแล้วเอ็ดกุลธิดา

“ทำไมมาเจียบบๆ แบบนี้ ไม่มีใครบอกเธอว่าแม่ติดธุระอยู่” ปกติพบบรรอเป็นคนอารมณ์ดี แต่มักอารมณ์เสียเมื่อหล่อนโผล่มาตอนที่ท่านคุยโทรศัพท์กับสายสำคัญ ท่าทางดูมีลัษณคมในน่านสงสัย

“ก็ไม่มีใครบอกนี่คะว่าคุณแม่ติดสาย กุลสงสัยมาตั้งนานแล้วว่า

คุณแม่โทร.คุยกับใครบ่อยๆ แถมยังเป็นคนไทยด้วย ที่น่าแปลกก็คือคุณแม่มักอารมณ์เสียเวลาที่กุลบั๋งเอิญได้ยินคุณแม่คุยโทรศัพท์ คุณแม่สารภาพความจริงมาเถอะว่าปกปิดความลับอะไรอยู่ คุณแม่ติดหนี้ใครหรือแอบคบใครลับหลังคุณพ่ออยู่หรือเปล่า ถ้าคุณแม่ไม่สารภาพความจริง กุลจะไปฟ้องคุณพ่อ” กุลธิดาคาดคั้นเสียงแข็ง ครั่งนี้หล่อนต้องรู้ความจริงให้ได้

พบพรมีสีหน้าอ่อนใจขณะเอ่ยเสียงเรียบ

“มันไม่ใช่อย่างที่กุลคิดหรอก นังก่อนเถอะ เรามีเรื่องต้องคุยกันยาว รวมทั้งเรื่องงานของกุลด้วย”

“คุณแม่ตัดสินใจให้กุลไปปฏิบัติงานบริษัทของเราสาขา นิวยอร์กแล้วใช่ไหมคะ” กุลธิดาถามด้วยความตื่นเต้น ลืมเรื่องที่ซึกใช้ผู้เป็นแม่เมื่อครู่ไปเสียสนิท

“ใจเย็นๆ ก่อนสิ ฟังแม่อธิบายให้ดีๆ เรื่องที่ลูกเดี๋ยวแม่มีหนี้เป็นเรื่องจริง”

กุลธิดาคิดว่าหล่อนต้องผิดพลาดแน่ๆ เป็นไปไม่ได้ที่บริษัทเมตทิวอร์-โฮมจะมีหนี้สิน ในเมื่อสองสามเดือนก่อนหล่อนเพิ่งตรวจบัญชีรายรับรายจ่ายของบริษัท ยังเห็นว่าผลประโยชน์อยู่ในเกณฑ์ดีอยู่เลย

“กุลไม่เชื่อว่าคุณแม่จะมีหนี้ คุณแม่โทร.ให้ฝ่ายบัญชีเอาเอกสารการเงินมาช้คะ เดี่ยวกุลจะช่วยเหลือให้อย่างละเอียด” กุลธิดาเอ่ยพลางหยิบเครื่องคิดเลขขนาดพกพา สมุดโน้ต และปากกาจากกระเป๋าถือมาเตรียมพร้อม

“แม่ไม่ได้เป็นหนี้สินเรื่องเงินทอง แต่เป็นหนี้บุญคุณเจ้านายเก่า การที่แม่มีเงินก้อนใหญ่มาลงทุนเปิดบริษัทนี้ได้ก็เพราะท่านช่วยเหลือ ตอนนั้นครอบครัวของท่านกำลังมีปัญหามาแม่เลยอยากตอบแทนบุญคุณด้วยการขอให้กุลไปเป็นสาวใช้เพื่อช่วยดูแลครอบครัวของท่านที่เมืองไทยสักหกเดือน ถือเป็นการทดสอบด้วยเลยว่าลูกเหมาะสมจะรับตำแหน่งผู้บริหารเมตทิวอร์-

โฮมสาขานิวยอร์กหรือเปล่า”

กุลธิดาทั้งอึ้งและงงจนพูดอะไรไม่ออก นี่มันเรื่องอะไรกันแน่ จู่ๆ แม่ก็พูดถึงเรื่องหนี้บุญคุณของเจ้านายเก่าที่หล่อนไม่เคยรู้มาก่อน การที่ท่านจะให้คนเรียนจบปริญญาโทด้านบริหารธุรกิจอย่างหล่อนไปทำงานเป็นสาวใช้ของเจ้านายเก่าก็ประหลาดพออยู่แล้ว พอบอกว่านี่คือบททดสอบตำแหน่งงาน หญิงสาวก็ไม่อาจยอมรับได้อีกต่อไป เพราะไม่มีเหตุผลเลยสักนิด

“กุลไม่เข้าใจค่ะว่าทำไมคุณแม่ต้องให้กุลไปเป็นสาวใช้ที่บ้านเจ้านายเก่าเพื่อทดแทนบุญคุณด้วย ไหนคุณแม่เคยเล่าว่าใช้เงินเก็บที่มีอยู่ร่วมกับเงินเก็บของคุณพ่อสร้างบริษัทไฉะ ความจริงเป็นยังงั้กันแน่”

“แม่ใช้เงินเก็บของแม่กับพ่อที่มีอยู่เปิดบริษัทจริงๆ แต่ก็ต้องอาศัยเงินทุนก้อนใหญ่จากนายเก่าแม่ด้วย เพราะการทำธุรกิจต้องอาศัยเงินทุนหมุนเวียน” พบพรอธิบายเสียงเรียบ

“ถ้าคุณแม่อยากทดแทนเจ้านายเก่าก็ส่งแม่บ้านเก่งๆ ของบริษัทเราไปบริการท่านไม่ดีกว่าหรือคะ คุณแม่ก็รู้ว่ากุลทำงานบ้านสู่แม่บ้านของบริษัทเราไม่ได้ เกิดกุลทำอะไรผิดพลาดคุณแม่จะขายหน้าได้ แล้วอีกอย่างการเป็นผู้บริหารเมตทุยัวร์โฮมไม่เห็นเกี่ยวกับเรื่องงานบ้านสักหน่อย ถ้าอยากทดสอบกุลก็ทดสอบเรื่องการวางแผนธุรกิจไม่ดีกว่าหรือคะ”

“ไม่ได้หรอก เพราะแม่ไม่ไว้ใจให้ใครไปรับใช้ท่าน กุลคิดว่าสิ่งที่ทำให้บริษัทเมตทุยัวร์โฮมประสบความสำเร็จเป็นเพราะการบริหารงานอย่างนั้นหรือ แม่ขอบอกว่าไม่ใช่เลย แม่เองก็เรียนมาน้อย ไม่เข้าใจหลักการบริหารงานแบบนักธุรกิจ อาศัยเพียงประสบการณ์ที่ทำงานมานานพัฒนาบริษัท แต่สิ่งที่ทำให้บริษัทของเราเติบโตมีสาขามากมายอย่างทุกวันนี้ก็เพราะเรามีสาวใช้ที่ดี เราบริการลูกค้าด้วยความใส่ใจ มีน้ำใจต่อลูกค้า ไม่ใช่สักแต่ดูแลบ้านให้เพียงอย่างเดียว ถ้าเขาไหววนให้ช่วยทำอะไรที่ไม่เหลือบ่ากว่าแรงเราก็ยินดีช่วยเหลือโดยไม่คิดเงินเพิ่ม สิ่งนี้ต่างหากที่ทำให้บริษัทของเราต่างจากบริษัทแม่บ้านอื่นๆ เมื่อีกกุลก็เป็นคนพูดเองว่าทำงานบ้านสู่แม่บ้าน

ของบริษัทเราไม่ได้ ถ้ากุลเป็นผู้บริหาร พวกแม่บ้านคงไม่เชื่อมั่นในตัวกุล แล้วกุลก็คงให้คำแนะนำเรื่องงานบ้านแก่พวกแม่บ้านไม่ได้ เรื่องนี้สำคัญนะลูก”

กุลธิดาขยับแว่นด้วยความอึดอัดใจ หล่อนไม่น่าเปลอเอ่ยข้อบกพร่องให้แม่ต้อนจนมุมแบบนี้เลย แถมยังเป็นข้อบกพร่องสำคัญเสียด้วย หากพูดกันตามจริง การที่หล่อนทำงานบ้านสู่สาวใช้ของบริษัทไม่ได้ถือว่าขาดคุณสมบัติของผู้บริหารที่ดีไปข้อหนึ่ง แต่ถึงอย่างนั้นเรื่องงานบ้านก็ฝึกฝนกันได้ ไม่เห็นจำเป็นต้องส่งหล่อนไปเป็นสาวใช้ของเจ้านายเก่าเลย

“โอเคละ กุลยอมรับว่าขาดคุณสมบัติสำคัญ แต่กุลจะพยายามฝึกฝนเรื่องงานบ้านอย่างหนักและทำงานบ้านให้เก่งกว่าสาวใช้ทุกคนในบริษัท คุณแม่ก็รู้นี้ละว่าถ้ากุลมุ่งมั่นทำอะไรแล้วจะทำได้ดีกว่าคนอื่น ๆ แต่เรื่องที่ คุณแม่ขอให้กุลไปเป็นสาวใช้ให้เจ้านายเก่า ยิ่งไปกุลก็ไม่ยอม เกิดใครรู้เข้าจะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน กุลปฏิเสธงานบริษัทใหญ่ยักษ์ทุกแห่ง แต่กลับไปทำงานเป็นสาวใช้ที่เมืองไทย ต่อให้คิดทบทวนอีกก็สับสน กุลก็ไม่เห็นด้วยและขอปฏิเสธที่จะรับการทดสอบของคุณแม่”

“กุลไม่มีสิทธิ์ปฏิเสธ ถ้าไม่ยอมรับบททดสอบนี้ แม่จะถือว่ากุลไม่เชื่อฟังแม่ ขึ้นไปปล่อยให้กุลไปบริหารงานที่นิวยอร์ก กุลก็คงบริหารงานตามใจชอบโดยไม่ฟังความเห็นของแม่เลย แต่ถ้ากุลยอมทำตามแม่ขอและทำภารกิจที่แม่มอบหมายให้สำเร็จได้ภายในหกเดือน แม่จะยอมยกตำแหน่งผู้บริหารเมดทูยัวร์โฮมที่นิวยอร์กให้ แต่ถ้ากุลปฏิเสธหรือทำไม่สำเร็จ แม่จะยกตำแหน่งให้คริสติน่าแทน”

พอแม่เอ่ยชื่อคริสติน่า กุลธิดาก็ปรี๊ดขึ้นมาทันที เพราะยายลูกครึ่งญี่ปุ่น-อเมริกันคนนี้ถือเป็นไม้เบื่อไม้เมากับหล่อนมาตั้งแต่เด็ก คริสติน่าชอบล้อว่าหล่อนเป็นเด็กเนิร์ด ส่วนหล่อนก็ได้กลั้วว่าคริสติน่าใจแตก วันๆ เอาแต่แต่งเนื้อแต่งตัวออกเดทกับผู้ชาย ถึงไม่ชอบหน้ากันแต่ก็มีเหตุให้ต้องพบเจอกันบ่อยๆ เพราะหญิงสาวเป็นลูกสาวของเดฟ เพื่อนสนิทของ

พ่อหล่อน พ่อคริสติน่าเรียนจบปริญญาตรีด้านประชาสัมพันธ์ เดพขอให้คริสติน่ามาช่วยงานที่บริษัทเมตทุยัวร์โฮม ซึ่งพ่อแม่หล่อนก็ยินดีรับคริสติน่าเข้าทำงานด้วยความเต็มใจ

นับตั้งแต่คริสติน่ามาช่วยงานประชาสัมพันธ์ บริษัทเมตทุยัวร์โฮมก็เป็นที่รู้จักมากขึ้น เพราะหญิงสาวเป็นคนมีมนุษยสัมพันธ์ รู้จักผู้คนกว้างขวาง เธอได้รับความไว้วางใจจากพบบรรให้เป็นมือขวาช่วยงานสำคัญ และพบบรรก็คิดว่าคริสติน่าเหมาะจะเป็นผู้บริหารบริษัทเมตทุยัวร์โฮมเช่นกัน

พอได้รู้ว่าต้องชิงตำแหน่งกับคริสติน่า กุลธิดาเลยไม่มีทางเลือก และต้องยอมรับบททดสอบแสนพิลึกพิลั่นนี้จากแม่ เป็นตายร้ายดีอย่างไร หล่อนก็ไม่มีทางยอมให้คริสติน่าแย่งตำแหน่งนี้ไปได้ เพราะการทำงานที่เมตทุยัวร์โฮมคือเป้าหมายในชีวิตของหล่อน เหนือสิ่งอื่นใด หล่อนคือทายาทสืบทอดบริษัทนี้ต่อจากแม่ ยิ่งเริ่มงานได้เร็วเท่าไรก็ยิ่งช่วยสร้างความมั่นคงและเพิ่มพูนรายได้ให้แก่บริษัทมากขึ้นเท่านั้น

“กุลยอมแล้วก็ได้ค่ะ แล้วที่คุณแม่บอกว่ามีภารกิจให้กุลทำให้สำเร็จภายในหกเดือน จะให้กุลแฝงตัวไปเป็นสาวใช้สืบความลับอะไรหรือเปล่านั้น กุลบอกไว้ก่อนเลยนะคะว่าถ้าเป็นเรื่องสืบความลับคงจะลุ่มตั้งแต่ยังไม่ทันเริ่มแน่ เพราะกุลไม่มีทักษะการเป็นสายลับเลยแม้แต่นิดเดียว” กุลธิดาพูดตรงๆ เพราะหล่อนไม่สามารถปฏิบัติภารกิจลับเหลือเชื่อเหมือนในภาพยนตร์

“แม่ไม่ส่งให้กุลไปทำอะไรแผลงๆ แบบนั้นหรอกน่า แค่อยากให้กุลไปช่วยดูแลคุณรวิชญ์และคุณรามิล ลูกชายและหลานชายของเจ้านายเก่าแม่ที่กำลังมีปัญหา ให้กลับมาใช้ชีวิตอยู่กับร่องกับรอยเหมือนเดิม เพราะสมัยที่แม่เป็นสาวใช้ดูแลคุณรวิชญ์ แม่เคยสัญญากับคุณรวิชญ์ไว้ก่อนจากกันว่า ถ้าวันใดที่คุณรวิชญ์ไม่เหลือใครแล้ว แม่จะกลับไปดูแล แต่กุลก็เห็นอยู่ว่าแม่กลับเมืองไทยไม่ได้ ไหนจะงานบริษัท แล้วพ่อเราก็เป็นโรคเบาหวาน ถ้าแม่ไม่คอยดูแลก็จะแอบกินขนมอยู่เรื่อย เพราะฉะนั้นแม่เลย

อยากให้คุณกลับไปเพื่อตอบแทนบุญคุณเจ้านายเก่าแม่ แล้วก็ทำตามสัญญาที่แม่เคยให้คุณริชฌูไว้”

กุลธิดายกมือกุมขมับ ฟังแล้วรู้สึกว้าวเลื้อย

“กุลธิดาจริงๆ เธออะคะ คุณแม่ไม่ได้เล่าเรื่องจากนิยายหรือหนังให้กุลฟังใช่ไหมคะ ทั้งเรื่องหนี้บุญคุณแล้วก็คำสัญญา”

“แม่พูดจริง จะมาพูดลอยๆ ล้อเล่นได้ยังไง” พบพรเอ่ยด้วยสีหน้าและน้ำเสียงจริงจัง

“งานภารกิจที่คุณแม่ว่าก็คือ ให้กุลเป็นคนแก้ปัญหาชีวิตลูกชายเจ้านายเก่าคุณแม่ออย่างนั้นหรอคะ กุลจบบริหารธุรกิจ ไม่ได้จบจิตวิทยานะคะ ถ้าคุณคนนั้นมีปัญหาชีวิตก็ควรให้นักจิตวิทยาเป็นคนให้คำแนะนำถึงจะถูก” กุลธิดาพยายามแย้งด้วยเหตุผล

“ถึงไม่ได้เรียนจิตวิทยา กุลก็ต้องเรียนรู้การแก้ปัญหาคนให้ได้ จำได้ใช่ไหมว่าสโลแกนของบริษัทของเราคืออะไร”

“ดูแลพนักงานประหนึ่งคนในครอบครัว” กุลธิดาตอบอย่างงงๆ ที่จู่ๆ แม่ก็เปลี่ยนเรื่อง

“ถูกต้อง แล้วเข้าใจหรือยังว่าทำไมแม่ถึงต้องทดสอบกุลด้วยวิธีนี้”

“กุลก็ยังไม่เข้าใจอยู่ดี คุณแม่บอกมาดีกว่าค่ะว่าทำไม” กุลธิดาตอบเนือๆ หลอนไม่ได้อยู่ในอารมณ์จะตอบคำถามหรือตีความใดๆ

“ก็เพราะกุลเป็นแบบนี้ แม่ถึงได้หนักใจ การบริหารบริษัทตามหลักวิชาการไม่ใช่เรื่องยากสำหรับกุลหรอก แต่สิ่งที่ยากกว่าคือการพยายามเข้าใจสิ่งต่างๆ นอกเหนือตำรา สิ่งสำคัญที่สุดอย่างหนึ่งในการบริหารคือเรื่องคน กุลจะต้องเรียนรู้วิธีรับมือคนประเภทต่างๆ มากกว่านี้ จะได้จัดการปัญหาต่างๆ ได้ ลองคิดดูสิว่าถ้ากุลแก้ปัญหาของคุณริชฌูและคุณรามิลไม่ได้ กุลจะแก้ปัญหาให้พนักงานบริษัทของเราอีกพันกว่าคนได้อย่างไร แล้วยังปัญหาจากลูกค้าอีก อย่าคิดว่านั่งเก้าอี้ผู้บริหารแล้วปัญหาลูกจิกเล็กๆ น้อยๆ ของพนักงานจะไม่ถึงตัว สุดท้ายเจ้าของกิจการก็ต้อง

แก้ปัญหาเองทั้งหมด พิสูจน์ให้แม่เห็นว่ากุลไม่ได้เก่งแค่เรื่องวิชาการ แต่สามารถรับมือและเข้ากับคนอื่นได้มากกว่านี้ ทุกวันนี้กุลคงไม่รู้ตัวว่าคนอื่นเมื่อเวลาคุยกับกุลแค่ไหน เพราะกุลเอาแต่พูดเรื่องวิชาการที่ตัวเองสนใจอยู่คนเดียว ลองสนใจเรื่องอื่นนอกจากตำราบ้าง หัดมองโลกให้กว้างๆ เพราะเรื่องบางเรื่องตำราก็ให้คำตอบเราไม่ได้”

กุลธิดาหน้าชาวบเมื่อถูกแม่ตำหนิ

“คุณแม่จะให้กุลเดินทางไปเมืองไทยเมื่อไหร่คะ แล้วกุลก็รู้ด้วยว่าคนในครอบครัวเจ้านายเก่าคุณแม่แต่ละคนนิสัยเป็นยังไง หวังว่าคุณแม่คงไม่ปล่อยให้กุลเดินทางไปโดยไม่รู้อะไรเลยเกี่ยวกับครอบครัวนี้”

“กุลมีเวลาเตรียมตัวอีกหนึ่งสัปดาห์เต็มๆ เพราะต้องเดินทางวันศุกร์หน้า แม่เตรียมเพิ่มข้อมูลของสมาชิกครอบครัวพิพัฒน์พงศ์ไว้ให้แล้ว ลองไปอ่านดูจะได้รู้ว่าใครเป็นยังไง” พบพรเอ่ยพลางยื่นแฟ้มสำคัญที่ชี้ชะตาตำแหน่งผู้บริหารเมดทูยัวร์โฮมสาขานิวยอร์กให้

กุลธิดารับแฟ้มมาด้วยความกังวลใจ เห็นที่ภารกิจนี้จะไม่ใช่งานง่ายๆ เสียแล้ว

๒

มาตรการจัดระเบียบชีวิต

กุลธิดาเดินกระแทกเท้ากลับเข้ามาในบ้านอย่างอารมณ์เสีย ทำให้เจฟฟรีย์ พ่อของหล่อนซึ่งฮัมเพลงเตรียมตัวออกจากบ้านเดินมาหาหล่อน

“อารมณ์เสียมาจากไหน คาเรน ทำไมหน้าบูดหน้าอแบบนี้ ไหนบอกว่าเพิ่งกลับจากบริษัทของแม่ไง น่าจะได้รับข่าวดีไม่ใช่เหรอ” พ่อถามยิ้มๆ

“คุณพ่อทราบแล้วใช่ไหมคะว่าคุณแม่จะให้หนูไปทำงานเป็นสาวใช้บริการเจ้านายเก่าที่เมืองไทยตั้งหกเดือน แล้วยังต้องแก้ปัญหาชีวิตให้คนบ้านนี้อีกเพื่อเป็นการทดสอบว่าหนูเหมาะสมจะเป็นผู้บริหารของเมตทิวัวร์ไฮม์สาขานิวยอร์กไหม คุณพ่อช่วยพูดกับคุณแม่ให้หน่อยได้ไหมคะว่าการทดสอบนี้ไม่เข้าท่าเลย” กุลธิดาประจบพ่อด้วยการช่วยบีบนิ้วแด่แต่ท่านกลับหัวเราะเจื่อนๆ

“พ่อก็อยากช่วยนะ แต่ลูกก็รู้ว่าถ้าเป็นเรื่องงานที่บริษัท พ่อปล่อยให้แม่เป็นคนตัดสินใจ เพราะทุกวันนี้ที่พ่อป่วย ไม่ได้ทำงาน ก็ได้แม่ที่แหละคอยดูแลและเป็นเสาหลักของครอบครัว ลูกก็ตามใจแม่หน่อยแล้วกัน อีกอย่างไปอยู่เมืองไทยน่าสนุกดีออก แคหกเดือนเอง ลูกควรเปิดหูเปิดตา

บ้าง บางทีนี่อาจเป็นพรหมลิขิตที่ทำให้ลูกได้พบเนื้อคู่ของลูกก็ได้”

กุลธิดาทำหน้าเซ็ง เนื่องจากพ่อกับแม่พบรักกันในต่างแดน พ่อเลยเชื่อเรื่องพรหมลิขิต ต่างกับกุลธิดาที่มองว่าเรื่องพรหมลิขิตหรือเนื้อคู่เป็นเพียงสิ่งที่คนสมมุติขึ้นเพื่อให้การรอคอยที่จะพบรักกับใครสักคนดูมีความหมายมากขึ้นเท่านั้น แต่กุลธิดาเชื่อในสิ่งที่เห็นเหตุผลเป็นผล ถ้าคนเราจะรักกันชอบกันก็เพราะถูกใจรูปร่างหน้าตาและนิสัยใจคอ ไม่ได้เป็นเรื่องมหัศจรรย์อย่างที่ใครๆ คิดฝันกันหรอก

“เนื้อคู่ของหนูยังไม่เกิดหรอกค่ะ คงต้องรอให้โหนดโสน์ ไอแซค นิวตัน หรือมีเกลันเจโลกลับชาติมาเกิด หนูถึงจะสนใจเรื่องความรัก แล้วที่หนูหงุดหงิดก็เพราะไม่เข้าใจว่าทำไมคุณแม่ต้องตั้งเงื่อนไขด้วยว่าถ้าหนูทำภารกิจแก้ปัญหาวีรียะไรนั้นไม่สำเร็จภายในหกเดือน คุณแม่จะยกตำแหน่งให้ยายคริสติน่าแทน มันแฟร์ตรงไหนคะคุณพ่อ ยายนั้นไม่เห็นต้องทดสอบอะไรบ้าๆ แบบหนูเลย แล้วหนูก็คือคนที่ต้องรับช่วงบริษัทนี้ต่อ จะให้ยายคริสติน่ามารับตำแหน่งผู้บริหารแทนได้ยังไง แล้วตอนที่เดินออกจากห้องทำงานคุณแม่ ยายคริสติน่าก็เข้ามาที่บริษัทพอดี เลยได้ทีพูดจาเยาะเย้ยว่าให้หนูเตรียมใจมอบตำแหน่งผู้บริหารให้ หนูน้อยใจคุณแม่จริงๆ นะคะ” พ่อได้ระบายความคับแค้นใจ น้ำตาของกุลธิดาก็ไหลออกมา ทำให้พ่อลูบศีรษะหล่อนเบาๆ และให้กำลังใจ

“ก็พิสูจนีให้แม่และคริสติน่าเห็นสิว่าลูกเป็นผู้ที่เหมาะสมกับตำแหน่งผู้บริหารจริงๆ คนอย่างคารเนถัมมั่งมันทำอะไรแล้วจะสำเร็จเสมอ เพียงแต่สิ่งที่ลูกเผชิญอาจต้องใช้ความรักและความเข้าใจเป็นเครื่องมือแก้ปัญหา”

กุลธิดายกมือขึ้นปาดน้ำตา

“คุณพ่อพูดอะไรแอบสเตรกต์จังเลยคะ ไม่เอาแล้ว หนูไปศึกษาประวัติครอบครัวฟิลิกนี่ก่อนดีกว่า คุณพ่อขับรถติดๆ นะคะ แล้วพบกันตอนค่ำ ถ้าเจอคุณลุงเดฟก็ฝากบอกท่านด้วยนะคะว่า อย่าหวังว่าลูกสาวของท่านจะแย่งตำแหน่งจากหนูไปง่ายๆ งานนี้หนูพลีชีพสู้เลยคะ”

คำพูดของหล่อนทำให้เจฟฟรีย์สายศีรษะหน่อยๆ ก่อนจะเดินออกจากบ้าน ส่วนกุลธิดาเดินเข้าไปในห้องนอนเพื่อเริ่มศึกษาข้อมูลของครอบครัวพิพัฒน์พงศ์อย่างจริงจัง

เมื่อเปิดเพิ่มอ่านประวัติของครอบครัวพิพัฒน์พงศ์คร่าวๆ กุลธิดาก็กุมขมับแล้วนวดคลึงไปด้วย ให้แม่ส่งหล่อนไปรบที่ออฟฟิศสถานอาจง่ายกว่าส่งไปสู้รบตบมือกับครอบครัวที่เต็มไปด้วยปัญหาอย่างครอบครัวนี้ กุลธิดาลองวาดแผนผังครอบครัวพิพัฒน์พงศ์พร้อมสรุปปัญหาของแต่ละคนเพื่อวิเคราะห์แนวทางการแก้ปัญหาคร่าวๆ หล่อนยังเชื่อว่าหลักวิชาการจะช่วยแก้ปัญหาต่างๆ ได้ โดยเฉพาะด้านจิตวิทยา จิตแพทย์ส่วนใหญ่ต้องรักษาคนไข้ด้วยการอิงหลักวิชาการและงานวิจัยกันทั้งนั้น ดังนั้นหล่อนจะใช้หลักวิชาการนี้แหละแก้ปัญหาให้ครอบครัวนี้

เริ่มจากเรื่องยศ คนแรกที่อยู่บนยอดผังครอบครัวพิพัฒน์พงศ์ ซึ่งเป็นประมุขของครอบครัวนี้ เขาอายุเจ็ดสิบสองปี แต่ยังแข็งแรง หน้าตาเหมือนชายไทยเชื้อสายจีนทั่วไป แต่จากโหงวเฮ้งมองออกว่าเป็นคนมีอำนาจ ทุกวันนี้เรื่องยศยังเป็นประธานบริษัทพิพัฒน์พงศ์คอนสตรัคชัน ซึ่งเป็นบริษัทรับเหมาก่อสร้างที่ใหญ่ที่สุดเจ้าหนึ่งของประเทศไทย นิสัยเฉียบขาด มีความเป็นผู้นำสูง แต่ปัญหาของเขาคือขาดความเชื่อมั่นและความไว้วางใจต่อคนรอบข้าง เพราะจับได้คาหนังคาเขาว่าเกสร่า ภรรยาคนแรกเป็นชู้กับอัครเดช เพื่อนสนิทที่สุดของเขาเอง

เรื่องยศมีลูกชายกับเกสร่าหนึ่งคนคือรวิษฎ์ แต่ตอนที่ทั้งคู่หย่ากัน เรื่องยศไม่ยอมให้รวิษฎ์ไปอยู่กับเกสร่าทั้งที่รวิษฎ์ติดแม่ พอรวิษฎ์ร้องหาแม่บ่อยๆ เข้า เรื่องยศจึงพูดเป่าหูให้รวิษฎ์เข้าใจผิดว่าแม่ไม่รักรวิษฎ์และจงใจทิ้งเขาไป ทำให้รวิษฎ์ซึ่งเจ็บปวดมากอยู่แล้วจากการที่ครอบครัวแตกแยกยังมีบาดแผลในใจสาหัสกว่าเดิม โชคดีว่าตอนนั้นมีพบพรเป็นพี่เลี้ยงคอยดูแลเอาใจใส่ รวิษฎ์จึงคลายความโหยหาความรักจากแม่ไปบ้าง

คนที่อยู่ถัดมาในแผนผังคือสุลีพร ภรรยาคนที่สองของเรืองยศ เดิมทีเธอเป็นเลขานุการของเขา ทว่าหลังจากเขาหย่าร้างกับเกสรด้วยความผิดหวังเสียใจ และทุ่มเทเวลาทั้งหมดให้แก่การทำงาน เขาก็มีโอกาสนัดชิดสนิทสนมกับสุลีพรมากขึ้น สุลีพรจึงทอดสะพานให้เรืองยศซึ่งกำลังโดดเดี่ยวและเหงา ทำให้เขาปลื้มผลอามีความสัมพันธ์กับเธอจนตั้งครมภ์ เลยต้องตกกระไดพลอยโจนรับผิดชอบเป็นภรรยา ครั้นสุลีพรคลอดลูกสาวก็ตั้งชื่อลูกว่า ชญานิน

รวิชญ์เกลียดชังแม่เลี้ยงและน้องต่างแม่มาก หากอยู่ใกล้กันเมื่อไร ก็มักมีเหตุวิวาท ชญานินกลัวรวิชญ์มาก เพราะเขามักพูดจาไม่ดีและคอยหาเรื่อง ทำให้เธอต้องคอยหนีหน้า ประกอบกับหญิงสาวไม่ค่อยแข็งแรง สุลีพรจึงเก็บตัวลูกสาวให้อยู่แต่ที่บ้าน ส่วนเรืองยศเมื่อหน่ายปัญหาภายในบ้าน จึงเอาแต่ทำงานไม่สนใจใคร

รวิชญ์เติบโตมากับพพร แต่พพรพบพรลาออกก็ไม่มีใครดูแล เรืองยศจึงตัดปัญหาด้วยการส่งเขาไปเรียนที่ประเทศอังกฤษตั้งแต่อายุเจ็ดขวบ ครั้นเรียนจบปริญญาโท รวิชญ์ก็กลับมาเมืองไทยพร้อมแฟนสาวคือนิซาร์คมี แล้วแต่งงานกันในอีกสามเดือนถัดมา

ทั้งคู่มีลูกชายด้วยกันหนึ่งคนคือรามิล หรือหมูตั้ง แต่ชีวิตสมรสของทั้งคู่ก็อ่อนแอจนมาโดยตลอด เพราะรวิชญ์เอาแต่ทำงาน ไม่มีเวลาให้ภรรยาและลูกนัก นิซาร์คมีทนเลี้ยงลูกอยู่ที่บ้านไม่ไหว จึงขอรวิชญ์ไปทำงานที่บริษัทให้คำปรึกษาทางธุรกิจ และพบรักกับ โทมัส ลิม ลูกค้าชาวสิงคโปร์ นิซาร์คมีขอยาและทั้งรามิลให้รวิชญ์เลี้ยงดู ส่วนตัวเธอย้ายไปอยู่ที่สิงคโปร์กับสามีใหม่ ดังนั้นรามิลจึงเติบโตมาอย่างขาดความรัก ความอบอุ่นพอๆ กับรวิชญ์ และเท่าที่อ่านประวัติก็ทำให้กุลธิดาทราบว่า รามิลเป็นเด็กอารมณ์ร้าย ซ้ำยังเอาแต่ใจตัวเองยิ่งกว่ารวิชญ์เสียอีก

ภารกิจครั้งนี้ไม่ได้มีเป้าหมายแค่การแก้ปัญหาของรวิชญ์และรามิลเท่านั้น แต่ต้องแก้ปัญหาให้ทั้งครอบครัว ทำให้กุลธิดาถึงกับต้องหยิบยา

แก้ปวดมากินเพื่อระงับอาการวิงเวียนศีรษะ นับตั้งแต่หล่นผ่านการสอบแข่งขันมาหลายสนาม ยังไม่เคยเจอโจทย์ที่ยากเย็นเท่าครั้งนี้เลย ครั้นตั้งสติได้แล้วหญิงสาวก็โทร. หาแอนเดรีย เพื่อนสาวชาวอเมริกันที่เป็นจิตแพทย์ เพื่อขอคำแนะนำเกี่ยวกับการแก้ปัญหาครอบครัว

จิตแพทย์สาวบอกหล่นว่าข้อมูลจากแฟ้มเป็นเพียงข้อมูลเบื้องต้นเท่านั้น คงวินิจฉัยและเสนอทางแก้ปัญหาให้ไม่ได้ แต่ถ้าหล่นได้ไปอยู่ร่วมกับครอบครัวพัฒนาพงศ์สักระยะหนึ่งก็จะรู้ว่าควรแก้ปัญหาอย่างไร ซึ่งกุลธิดาก็หวังว่าจะมีความอดทนมากพอที่จะแก้ปัญหาแสนสาหัสของครอบครัวนี้ได้

ณ สตูดิโอสอนทำอาหาร เดอะเทเบิลออฟฟู้ด (The Table of Food) ชนิษฐา เซเลบสาวชื่อดังด้านอาหารและเจ้าของสตูดิโอสอนทำอาหารเล็กๆ แห่งนี้ กำลังช่วยลูกศิษย์จัดขนมปังนานาชนิดที่พักจากเตาอบได้ครู่หนึ่ง ใส่กล่อง และตอบคำถามเรื่องเทคนิคการทำขนมปังที่นักเรียนสงสัย

วันนี่วิชญ์รู้สึกเบื่อๆ เลยขอชนิษฐามาเรียนทำขนมปังด้วย ทั้งคู่เป็นเพื่อนสนิทกันตั้งแต่ชั้นประถม หลายคนมักไม่เชื่อว่าผู้ชายผู้หญิงจะเป็นเพื่อนสนิทกันได้จริงๆ แต่วิชญ์ไม่เคยทำตัวเป็นเพื่อนสนิทคิดไม่ซื่อกับชนิษฐาเลย เพราะหญิงสาวมีนิสัยตรงไปตรงมาเหมือนผู้ชาย ไม่ค่อยคิดเล็กคิดน้อย ที่สำคัญคือไม่ช่างพูดช่างนินทา หากเธออะไรให้ชนิษฐาฟังก็มั่นใจได้ว่าเรื่องนั้นจะไม่แพร่พรายถึงหูคนอื่นแน่นอน

เมื่อบรรดาลูกศิษย์กลับกันไปแล้ว ชนิษฐาก็เดินมาหาเขาซึ่งนั่งเสียบบ่อยที่โต๊ะนวดแป้งขนมปัง

“โทษทีนะแก พอดีมีลูกศิษย์สนใจสมัครเรียนทำมาการองคอร์สหน้าฉันก็เลยให้ลงทะเบียนไว้ ยืนสอนทั้งวันเหนื่อยจังแก ชักอยากเลิกสอนทำอาหารกับขนมแล้วสิ เกมที่ดีๆ แถวเขียงใหม่หรือเขียงรายให้ฉันไปเปิดร้านเบเกอรี่เล็กๆ บ้างไหม”

“ฝันเฟื่องอีกแล้วมินต์ ฉันไม่เชื่อหรือว่าคนอย่างแกจะทิ้งการเป็นเซเลบและธุรกิจสอนทำอาหารที่ทำรายได้ให้มากมายเพื่อเปิดร้านเบเกอรี่ตามเขาตามดอย แกนะเป็นสาวชาวเมืองขนานแท้และดั้งเดิม ดูลี ขนาดน้ำที่แกดื่มยังเป็นน้ำแร่อิมพอร์ตจากฝรั่งเศสเลย แล้วไหนจะพวกเสื้อผ้า รองเท้า ของแบรนด์เนมที่แกไปช้อปปิ้งที่ห้างแทบทุกอาทิตย์ ฉันใช้เวลาแกมากที่สุดสามเดือนก็เบื่อจนเขาธรรมชาติจนต้องเผ่นกลับกรุงเทพฯ แน่” รัชฎ์ไม่ได้สบประมาท แต่รู้นิสัยของเพื่อนรักดี

“อย่าดูถูกฉันนักเลย เห็นฉันเป็นสาวชาวกรุงบ้าแบรนด์เนมแบบนี้ แต่จริงๆ ฉันก็ชอบใช้ชีวิตเรียบง่ายเหมือนกันนะ แล้วการเปิดร้านเบเกอรี่ในสถานที่สวยงามท่ามกลางป่าเขาก็เป็นความฝันของฉันมาตั้งแต่เด็กด้วย เพียงแต่ฉันไม่เคยเล่าให้แกฟัง ว่าแต่แกเถอะ วันนี้นึกยังงี้ถึงได้มาเรียนทำขนมปัง จะไปทำให้สาวคนไหนกิน”

“เปล่า ฉันแค่รู้สึกเมื่อๆ อยากหาอะไรทำฆ่าเวลา แล้วก็เซ็งผู้หญิงด้วย ตอนแรกก็พูดคุยเข้าใจกันดีว่าคบกันโดยไม่มีข้อผูกมัด แต่พอคบไปคบมาก็ร่ำร้องขอให้แต่งงานด้วย เห็นข่าวเมื่อวานนี้ไหมล่ะที่จอยไปให้ข่านักข่าวเมื่อเร็วๆ นี้ว่าจะแต่งงานกับฉัน ฉันไม่ได้รู้เรื่องด้วยเลยนะ จอยพูดเองทั้งนั้น”

คำตอบของเขาทำให้ขนิษฐาหัวเราะลั่น

“กะแล้วว่าแกต้องหนีคุณจอยมาแน่ๆ จริงๆ เธอก็น่ารักดีนะ เป็นถึงนางเอกสาวเบอร์หนึ่งของวงการ ทำทางดูจะรักเด็ก เข้ากับหมูต้งได้ แล้วช่วงนี้แกได้เจอหน้าลูกบ้างหรือเปล่า เดียวนี้ยังแผลงฤทธิ์อยู่ไหม”

“ก็เจอ...แต่เจอตอนที่หมูต้งกลับบ้านแล้ว คิดแล้วก็ละอายใจว่าฉันเป็นพ่อที่ไม่ค่อยดีเท่าไร แต่ไม่รู้ว่าจะทำยังไง ฉันไม่อยากให้ชีวิตครอบครัวจบลงด้วยการหย่าร้างเหมือนอย่างพ่อแม่ฉัน แต่สุดท้ายมันก็ช้ารอยเดิม” รัชฎ์เอ่ยเสียงขึ้น

“ถ้าแกเสียใจจริงๆ ก็ควรใช้เวลาแกหมูต้งแล้วก็ดูแลเขาบ้าง แล้ว

เมื่อไหร่แกจะกลับมาทำงานเป็นเรื่องเป็นราวสักที จะใช้ชีวิตล่องลอยแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่ เรื่องที่แกบอกคนโน้นที่ดวงคนนี้ที่ ไม่จริงจังกับใคร มันก็น่าสงสัยผู้หญิงเขาอยู่นะ อย่างคุณจอยก็เป็นถึงนางเอกเบอร์ต้นๆ ของวงการ คงเสียหน้าถ้าแกปฏิเสธว่าจะไม่มีการแต่งงาน”

พอขนิษฐาเริ่มเทศนาสั่งสอน รัชญ์ก็ทำเสียงเกรียด

“ฉันเคยบอกแกแล้วใช่ไหมว่าถ้ายังอยากคบเป็นเพื่อนกันก็อย่าพูดเรื่องนี้อีก”

“เออๆ ไม่พูดก็ได้ ไม่ต้องมาทำหน้ายัยใส่ฉันหรอก ฉันก็แค่หวังดีแล้วชนมบึงพวกนี้แกจะเอากลับไปหรือเปล่า ฉันว่าหมูตั่งน่าจะชอบนะ เพราะมันเป็นรูปหน้าสัตว์ต่างๆ” ขนิษฐาปรับเปลี่ยนเรื่อง คงเพราะรู้ว่าเขาไม่สออารมณ์

“อืม คิดว่าจะเอาไปฝากลูกเหมือนกัน ว่าแต่แกเอะ วันๆ เอาแต่ทำงานแบบนี้ ไม่คิดจะมีแฟนกับเขาบ้างรึไง เพื่อนๆ หลายคนก็มีลูกกันแล้ว” รัชญ์ถาม เพราะขนิษฐาดูไม่อนุชาหรือใจกับการมีคนรักเหมือนผู้หญิงรุ่นเดียวกัน ที่พออายุย่างเข้าสู่เลขสามก็เริ่มกังวลว่าจะไร้คู่

“ไม่ละ ฉันไม่เห็นอยากมีแฟนเลย วันๆ แค่พูดคุยกับคนที่มาเรียนทำอาหารก็ไม่มีเวลาเหงาแล้ว ไหนจะต้องเขียนคอลัมน์นิตยสาร ไปอีเวนต์ สาธิตการทำอาหารให้ผลิตภัณฑ์ต่างๆ หัวถึงหมอนก็หลับเป็นตาย ถ้าฉันจะมีคู่จริงๆ วันหนึ่งคงได้เจอ”

“แล้วแกไม่สนพวกลูกศิษย์หนุ่มๆ บ้างเลยหรอ บางคนก็น่าตาดีนะ อย่างผู้ชายคนที่ใส่เสื้อโปโลสีดำ ผิวขาวๆ หน้าดูญี่ปุ่นหน่อยๆ ตอนเรียนจ้องฉันเขม็ง สงสัยคงหึง คิดว่าฉันเป็นคู่แข่งมาจิบแก”

“บ้าแล้ว แกเข้าใจผิดไปกันใหญ่ คุณหนุ่มไม่ชอบผู้หญิง เขาคงมองแกมากกว่า ผู้ชายส่วนใหญ่ที่มาเรียนทำอาหารและชนมกับฉันมักเป็นเกย์ทั้งนั้นแหละ หรือว่าแกจะเปลี่ยนใจมาสนผู้ชายแทน คุณหนุ่มก็ไม่เลวนะ นิสัยดี เป็นถึงเจ้าของบริษัทนำเข้าเครื่องครัวจากอิตาลีด้วย”

“ไม่ละ แก่ไม่ต้องเปลี่ยนเรื่องเลย เมื่อเดือนก่อนที่ฉันไปบ้านแก จำได้ว่าแม่แกบังคับให้แกไปเดทกับหมอมัวหนึ่งไซ้ไหม ที่อย่างนี้ทำเป็นอุปนิสัยไม่ยอมเล่า หรือที่แกคิดไปเปิดร้านเบเกอรี่ทางเหนือเพราะจะหนีการจับคู่”

ชนิษฐาหลบตา นิ่งไปครู่หนึ่งแล้วจึงพยักหน้ารับ

“อืม นั่นก็เหตุผลส่วนหนึ่ง ฉันไปเดทกับหมอวิลาส เจ้าของคลินิก บิวตีฟูลเฟซ (Beautiful Face) แล้วไม่อินกับอีตาทอมหน้าจริง ๆ ผู้ชายอะไร เอาแต่มองหน้าฉันแล้วบอกว่าฉันควรทำศัลยกรรมตรงไหนบ้าง ควรฉีดโบทอกซ์ลบรอยย่นและฉีดฟิลเลอร์ตรงไหนเพิ่ม ฉันเซ็ดและจิตตกไปเลย รู้สึกว่าตัวเองคงเป็นผู้หญิงที่หน้าเหินมาก ขึ้นคบหรือแต่งงานกันไปคงต้องทำศัลยกรรมทั้งตัว แล้วพอแม่จับคู่ให้ฉันกับหมอวิลาสไม่สำเร็จก็จะจับคู่ฉันกับคนอื่นอีก ฉันจะประสาทกิน สมัยนี้ผู้หญิงอยู่เป็นโสดมีถมเถไป ฉันเองก็มีความสุขดี มีชื่อเสียง หาเลี้ยงตัวเองได้ดีกว่าผู้ชายบางคนเสียอีก” ชนิษฐาเอ่ยตามสไตล์สาวมั่นยุคสองพันที่ไม่ง้อผู้ชาย

“มันก็จริงของแก ถ้าแกมีความสุขก็ไม่จำเป็นต้องรีบมีแฟนหรือแต่งงาน เอาเป็นว่าฉันจะลองคุยกับพ่อให้แล้วกันว่าพอมมีที่ทางแถวทางเหนือบ้างไหม เพื่อให้แกเข้าที่เปิดร้านเบเกอรี่”

รวิชญ์เข้าใจความรู้สึกของเพื่อนสาวว่าคงอึดอัดที่ถูกครอบครัวจับคู่ หากเป็นเขาก็คงหาทางหนีเช่นกัน อย่างตอนนี้เขาก็พยายามยุติความสัมพันธ์กับนางเอกสาวชื่อดัง เพราะถึงจอยจะเป็นผู้หญิงที่สวยเก่งสมบูรณ์แบบแค่ไหน เขาก็ตั้งใจว่าจะไม่รักและแต่งงานกับใครอีกแล้ว

“ขอบใจนะรวิชญ์ ถ้าแกช่วยฉันได้ จะให้ฉันตอบแทนแกยังไงก็บอกได้เลย ฉันยินดีช่วยแกทุกอย่าง”

“แน้ใจนะว่าทุกอย่างจริงๆ อย่าเบียดเวลาทีฉันทวงสัญญาละ” รวิชญ์หันตามองเพื่อนสาวอย่างไม่ไว้ใจนัก เพราะชนิษฐาเป็นพวกเอาแน่เอานอนไม่ค่อยได้

“จริงสิ สัญญาลูกผู้ชายแบบแมนๆ เลย คำไหนคำนั้น อ้อ...อย่าลืมเอาขนมปังไปฝากหมูตั่งด้วยนะ”

รวิษฎ์รับกล่องขนมปังจากชนิษฐาแล้วเอ่ยลา วันนั้นจะเป็นวันแรกในรอบสามเดือนที่เขากลับบ้านตั้งแต่หัวค่ำและทันพบลูกก่อนเข้านอน แม้จะอึดอัดใจที่ต้องพบหน้าสองแม่ลูกที่เขารังเกียจอย่างซูลีพรและชฎานิน แต่เขาก็จะถือว่าสองคนนั้นเป็นแค่จิ้งจกตุ๊กแกที่เกาะอยู่ตามผนังบ้านก็แล้วกัน

ก้าวแรกที่รวิษฎ์เข้ามาในคฤหาสน์พิพัฒน์พงศ์ เขาก็สัมผัสได้ถึง ความวุ่นวายทันที เพราะมีทั้งเสียงกรีดร้องของพี่เลี้ยง เสียงหัวเราะชอบใจของรามิล และเสียงร้องปรามอย่างอ่อนใจของเรื่องยศผสานกัน

“หนูทนไม่ไหวแล้วค่ะคุณท่าน คุณรามิลร้ายกาจเหลือเกิน ดูลิคะเอาสีมาละเลงจนเสื้อผ้าหนูเลอะไปทั้งตัว หนูขอลาออกวันนี้เลยนะคะ”

พี่เลี้ยงสาวรายนี้คงเหลืออดจริงๆ ถึงได้ขอลาออกทั้งที่ ได้รับเงินเดือนสูงลิ่ว ส่วนเรื่องยศเธอเอ็กเสียงดังเหมือนจะเป็นลม รวิษฎ์จึงต้องรีบวิ่งมาประคองผู้เป็นพ่อ แล้วเอ็ดรามิลที่ยังไม่หยุดละเลงสีบนเสื้อผ้าของพี่เลี้ยง

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ หมูตั่ง ทำไม่ถึงได้เกรแบบนี้ เห็นไหมว่าคุณปูเกือบจะล้มเพราะเรา”

เมื่อถูกดู พู่กันในมือของลูกชายที่ป้ายเสื้อพี่เลี้ยงถึงกับร่วงพลี้อยตามมาด้วยเสียงโศกดังลั่นบ้าน รวิษฎ์ใจอ่อนยวบเมื่อเห็นลูกร้องไห้

“พ่อขอโทษ หยุดร้องไห้เถอะนะ” รวิษฎ์เอ่ยเสียงอ่อย พลาญพวงเรื่องยศให้ไปนั่งที่โซฟา แล้วเรียกสาวใช้ที่ยืนดูเหตุการณ์ด้วยสีหน้าตื่นๆ ให้รีบไปละลายยาหอมแล้วมานวดเฟ้นเรื่องยศ รามิลยังไม่ยอมหยุดร้องไห้ แต่รวิษฎ์ไม่รู้ว่าควรเดินไปกอดปลอบลูก ลูกศิระะ หรือว่าทำอย่างไรดี เพราะเขาไม่เคยรับมือเวลาลูกชายแผลงฤทธิ์

ตอนนั้นรามิลยิ่งแผดเสียงลั่นกว่าเดิม ส่วนพี่เลี้ยงที่เพิ่งประกาศว่า

จะลาออกก็เผ่นแนบไปอาบน้ำเก็บข้าวของแล้ว สาวใช้คนอื่นๆ ต่างพากันหลบ
ปล่อยให้เขาจัดการกับรามิลตามลำพัง ส่วนเรื่องยศยังนอนหน้าซีด สุดท้าย
วิชญ์เลยต้องเดินไปลูบศีรษะปลอบลูกชายเบาๆ เพียงครู่เดียวเสียงร้องไห้
ของรามิลก็เงียบลงอย่างน่าอัศจรรย์ ประหนึ่งว่าการปลอบประโลมของเขา
คือสวิตช์ปิดปุ่มร้องไห้ของลูกชาย

ครั้นรามิลหยุดร้องไห้ก็จ้องมองเขางอนๆ แล้วเอ่ยด้วยน้ำเสียง
ตัดพ้อ

“หนูตั้งไม่ค่อยได้เจอคุณพ่อเลย นี่ว่าคุณพ่อย้ายไปอยู่ดาวอื่นแล้ว”

วิชญ์พูดไม่ออก ถึงจะโกรธแต่ก็ขำเช่นกันเมื่อได้ยินคำพูดตัดพ้อ
ของเด็กเจ็ดขวบ ตอนที่เขาอายุเท่าลูกชายยังคิดคำประชดประชันได้
ไม่เจ็บแสบเท่าเด็กสมัยนี้

“พ่อจะไปอยู่ดาวอื่นได้อย่างไร พ่อเป็นคนที่ต้องอยู่บนโลกนี้ หนูตั้งอย่า
มาเอาใจดีกว่า ลูกทำผิดก็ควรขอโทษพี่เลี้ยง บอกได้ไหมว่าทำไมถึงเกลียด
พี่เขาแบบนี้”

“หนูตั้งไม่ได้เกลียด แค่อยากได้หุ่นพาวเวอร์เรนเจอร์สีน้ำเงิน คุณพ่อ
สัญญากับหนูตั้งไว้หลายเดือนแล้วว่าซื้อให้ แต่ไม่ยอมซื้อให้สักที หนูตั้ง
ก็เลยเอาสีฟ้ามาระบายตัวจิ๋วให้กลายเป็นพาวเวอร์เรนเจอร์สีน้ำเงินไงครับ”

ความละอายบังเกิดเมื่อได้ฟังเหตุผลของเด็กชาย รามิลลงใจประท้วง
เขาด้วยการกลั่นเกลี้ยงพี่เลี้ยงเพื่อเรียกร้องความสนใจจากเขา แต่ถึงเขาจะ
ผิดสัญญากับลูกชาย รามิลก็ไม่ควรทำตัวก้าวร้าวแบบนี้ นี่ก็แล้วที่กลุ่มใจ
ว่าเขาควรตัดสินใจและสอนรามิลอย่างไรดี แต่คิดก็ปวดศีรษะจี๊ด ภาระ
หน้าที่ความเป็นพ่อทำให้วิชญ์เครียดจนหายใจไม่ออก นี่ก็อยากเป็นลม
ตามเรื่องยศไปอีกคน

“วันนี้กลับถึงบ้านแต่หัววันก็ตีแล้ว ฉันมีเรื่องสำคัญต้องคุยกับแก
และหนูตั้ง...มานี่ มานั่งคุยกันตรงนี้”

จู่ๆ เรื่องยศก็หายจากอาการเวียนศีรษะกลับมา นั่งตัวตรง เอ่ยเสียง

ดังฟังชัดทรงอำนาจเช่นเคย ทั้งยังสั่งสาวใช้ที่นวดเพ้นให้ออกไปนอกห้อง
 ราชัญและรามิลจึงเดินไปนั่งที่เก้าอี้เดี่ยวซึ่งตั้งอยู่คนละด้านกับโซฟาเพื่อ
 รอฟังว่าประมุขของบ้านจะเทศนาเรื่องใด

“เริ่มที่หมูตั้งก่อน รู้ใช่ไหมว่าตัวเองทำผิด” เรื่องยศเอ่ยด้วยน้ำเสียง
 อ่อนโยนแต่เฉียบขาดอยู่ในที

รามิลทำหน้าจ๋อยอย่างสำนึกผิดแล้วพยักหน้ารับ ถึงจะตื้อ เขี้ยว
 แผลงฤทธิ์กับคนรอบข้าง แต่เมื่อปู่ตำหนิ เด็กชายก็ยังคงความยำเกรงอยู่
 มาก

“ดีมาก คนที่ยอมรับผิดถือว่าเป็นลูกผู้ชาย แล้วรู้ใช่ไหมว่าถ้าทำผิด
 จะต้องถูกลงโทษ”

ครั้งนี้หน้าตาของรามิลถึงกับร่วงเฉาะ เรื่องยศหน้าเสียวเมื่อเห็นน้ำตา
 หลานชาย แต่ก็เอ่ยเสียงเด็ดขาด

“ในเมื่อหมูตั้งเกรเราสีไปป้ายพี่เลี้ยง ปู่จะไม่อนุญาตให้พ่อซื้อพา-
 เวอร์เรนเจอร์ตัวสีฟ้าให้ เพราะถือว่าหมูตั้งเล่นกับพาเวอร์เรนเจอร์สีฟ้า
 ไปแล้ว”

คราวนี้เด็กชายตั้งท่าจะแผดเสียงลั่นอีก แต่คงนึกขึ้นได้ว่าหากร้องไห้
 ประท้วง ปู่อาจลงโทษหนักกว่าเดิม จึงเอ่ยเสียงอ่อยๆ ฟังดูน่าสงสารแทน
 เด็กสมัยนี้ฉลาดและมีเล่ห์เหลี่ยมกว่าเด็กสมัยเขาหลายเท่า ถ้าเขาเป็นรามิล
 ปานนี้คงร้องอาละวาดไปสามบ้านแปดบ้านแล้ว รามิลโตเป็นผู้ใหญ่เมื่อไร
 คงจะแสบลั่นกว่าเขาหลายเท่า

“ถ้าคุณปู่ไม่ให้คุณพ่อซื้อพาเวอร์เรนเจอร์สีฟ้าให้หมูตั้งแล้ว งั้นซื้อ
 สีแดงกับสีเหลืองให้ได้ไหมครับ” ในสถานการณ์หน้าสิ่วหน้าขวาน ลูกชาย
 ตัวแสบก็ยังกล้าต่อรอง คงได้เล็ดนักธุรกิจมาจากเรื่องยศแน่ๆ

แววตาของเรื่องยศเป็นประกายวาววับเพียงวูบหนึ่ง ถ้ามองไม่ผิด
 เขาเห็นเลื่อยยิ้มอย่างพ้ออมยิ้มหน่อยๆ แต่เพียงไม่กี่วินาทีเท่านั้นรอยยิ้ม
 ก็เลือนหายไปจากใบหน้าเคร่งขรึม

“ถ้าหนูตั้งทำตัวเป็นเด็กดีและเชื่อฟังปู่ ไม่ก่อเรื่องอีก ปู่ก็จะซื้อพาเวอร์เรนเจอร์ให้หลายสี่เลย”

“หลายสี่เลยหรอครับคุณปู่” ดวงตาของรามิลเป็นประกาย

“จริงสิ ปู่เคยผิดสัญญาที่ไหน แต่หนูตั้งต้องสัญญาว่าจะเชื่อฟังปู่ตกลงไหม”

เด็กชายพยักหน้ารับทันที พอมีพาเวอร์เรนเจอร์หลายสี่เป็นสินบน การตกลงระหว่างปู่กับหลานก็ง่ายดายขึ้นมาก และเป็นการตกลงที่พอใจกันทั้งสองฝ่าย จะมีก็เพียงแต่เขาเท่านั้นที่ไม่รู้ชะตากรรมว่าพ่อจะพูดอะไรด้วย

“เรื่องของหนูตั้งจบแล้ว คราวนี้ก็ถึงเรื่องของแกบ้าง วิชญ์ ตกลงว่าแกจะแต่งงานกับแม่ดาราสาวชื่อจอยอะไรนี่หรือเปล่า เห็นลงข่าวใหญ่โตในหนังสือพิมพ์ ถ้าแต่งก็พาแฟนแกมาเจอ แต่ถ้าไม่แต่งก็รีบเคลียร์ข่าวนี้ซะ” เรื่องยศเอ๋ยเสียงเข้ม

“นี่ว่าเรื่องอะไร ผมไม่แต่งงานกับจอยหรอครับ จะรีบเคลียร์ปัญหานี้ให้จบ คุณพ่อมีอะไรจะพูดกับผมอีกไหมครับ ผมเหนื่อย อยากไปพัก” วิชญ์พยายามตัดบทสนทนา

“อย่าเพิ่งไปไหนกันทั้งคู่ ฉันมีเรื่องสำคัญจะบอก วันเสาร์หน้าจะมีสาวใช้คนใหม่เดินทางจากอเมริกามาดูแลกับหนูตั้ง ต่อจากนี้แกกับลูกจะทำอะไรตามใจเหมือนแต่ก่อนไม่ได้ เพราะสาวใช้คนนี้จะมาช่วยจัดระเบียบชีวิตให้แก่ แกจะต้องทำงาน เลิกเที่ยวเตร่ดึกดื่นและอย่ามีข่าวฉาวกับผู้หญิงไม่ซ้ำหน้าแบบนี้อีก ส่วนหนูตั้ง หลานจะอาละวาดเอาแต่ใจตัวเองแบบนี้ไม่ได้อีก ต้องตั้งใจเรียน ไม่แก้งสาวใช้คนใหม่ที่จะมาเป็นพี่เลี้ยงของหลาน ไม่อย่างนั้นปู่จะไม่ซื้อของเล่นให้หนูตั้งอีกเลย”

ประกาศิตของเรื่องยศทำให้วิชญ์รีบแย้ง

“ทำไมคุณพ่อต้องลงทุนจ้างแม่บ้านจากอเมริกาให้มาจัดระเบียบชีวิตผมกับลูกด้วย ไม่ได้ผลหรอครับ เพราะขนาดคุณพ่อซึ่งเป็นคนเด็ดขาดยังจัดการชีวิตผมกับลูกไม่ได้เลย”

เมื่อรวิชญ์ย้อน เรื่องยศก็เดือดดาล ชี้น้ำด่าเขาเสียงลั่น

“ไอ้ลูกเวร อยู่มาแตกตั้นฉัน สาวใช้คนนี้ที่ฉันหามาเก่งพอจะจัดการชีวิตแก่กับลูกได้แน่ๆ ที่สำคัญเธอเป็นลูกสาวของพบบพร แกจำพบบพรได้ ไช้ไหม วิชญ์”

รวิชญ์เจ็บแปลบเมื่อได้ยินชื่อนี้ ทำไมเขาจะจำคนที่ทิ้งเขาไปอย่างเลือดเย็นไม่ได้ ข้ายังไม่รักษาสัญญาที่จะกลับมาหาเขาและไม่เคยติดต่อเขาอีกเลย แล้วครั้งนี้พบบพรจะส่งลูกสาวมาทำงานเป็นสาวใช้ให้เขาเพราะเหตุใด พ่อของเขา กำลังวางแผนอะไรอยู่ ยิ่งได้รู้ว่าสาวใช้คนใหม่เป็นลูกของพบบพร เขายังไม่มีทางยอมให้เธอมาบงการชีวิตเขา กับลูกแน่นอน

“ผมจำไม่ได้หรอกครับ คุณพ่อจะพาสาวใช้มืออาชีพหรือระดับพรีเมียมแค่ไหนมาก็ช่าง แต่ผมจะไม่มีวันยอมให้ใครมาวุ่นวายกับชีวิตผม กับลูก ไปกันเถอะหมูนั่ง พ่อว่าลูกไปอาบน้ำเปลี่ยนเสื้อก่อนดีกว่า” พูดจบ รวิชญ์ก็พาลูกชายกลับห้องพัก ปล่อยให้เรื่องยศนั้นถอนใจตามลำพังอย่างหนักหน่วง

ทว่าไม่ไกลจากบริเวณที่เรื่องยศนั้นอยู่นั้น มีใครคนหนึ่งแอบฟังการสนทนาอย่างเก็บรายละเอียด

๓

การมาเยือนคฤหาสน์พิพัฒน์พงศ์

ในที่สุดกุลธิดาก็เดินทางมาถึงประเทศไทยโดยสวัสดิภาพ การเดินทางครั้งนี้ถือว่าการเดินทางที่ไกลที่สุดและเป็นครั้งแรกที่หล่อนมาเมืองไทย หล่อนอยากมาที่นี่หลายครั้งแล้วแต่ก็ยังไม่มีความเสียที เพราะมัวแต่หมกมุ่นอยู่กับตำราและการเรียนจนไม่สามารถเจียดเวลาไปเที่ยวที่ไหนแม้แต่ประเทศใกล้เคียง

ตลอดระยะเวลาการเดินทางสิบเจ็ดชั่วโมงบนเครื่องบิน กุลธิดาแทบไม่ได้นอนเลยเพราะกังวลใจ ไม่รู้ว่าจะต้องเผชิญปัญหาอะไรบ้างเมื่อต้องมาเป็นแม่บ้านให้ครอบครัวพิพัฒน์พงศ์ โดยเฉพาะสองพ่อลูกอย่างวรวิทย์และรามิลที่เป็นตัวปัญหาให้ต้องดูแลจัดการชีวิตให้เข้าที่เข้าทาง แต่กุลธิดาก็ตอบใจตัวเองว่าสองพ่อลูกอาจไม่ได้เลวร้ายเท่าที่นึกหวาดกลัว อีกอย่างหล่อนเองก็เตรียมวิธีรับมือกับปัญหาไว้ครอบคลุมทุกด้าน ทั้งยังนำตำราจิตวิทยาครอบครัวและจิตวิทยาเด็กติดตัวมาด้วยหลายเล่ม

เมื่อมาถึงทางออกประตูผู้โดยสารขาเข้า กุลธิดาก็มองหาป้ายที่เขียนชื่อหล่อน เพราะพบพรบอกว่าจะมีคนจากบ้านพิพัฒน์พงศ์มารอรับ เพียง

ครูหนึ่งก็มีชายผิวคล้ำร่างลั่นทัดเดินตรงมาหา

“คุณใช้คุณกุลธิดาหรือเปล่าครับ”

กุลธิดาพยักหน้ารับและนึกขำตัวเองว่า ทั้งที่เขาขู่ว่าจะซื้อหล่อนตัวโต
แท้ๆ แต่หล่อนกลับไม่ทันสังเกต เพราะเขาเขียนชื่อหล่อนเป็นภาษาไทย
กุลธิดาอ่านภาษาไทยออก แต่คุ้นชินกับภาษาอังกฤษมากกว่า

ชายผู้นั้นอาสาเซ็นรถเข็นที่บรรทุกกระเป๋าเดินทางด้วยท่าทางเกร็งๆ
เขาคงไม่แน่ใจว่าหล่อนเข้าใจภาษาไทยหรือไม่ ถึงกุลธิดาจะเป็นลูกผสมไทย-
อเมริกัน แต่รูปร่างหน้าตาค่อนข้างไปทางอเมริกันมากกว่าไทย ผมของหล่อน
เป็นสีน้ำตาลแดงหยักศกเป็นลอนตามธรรมชาติ ใบหน้ารูปไข่ ดวงตากกลมโต
ทว่าสิ่งที่เด่นชัดคือนัยน์ตาสีน้ำตาลเหมือนผลวอลนัท ถึงจะสวมแว่น
แต่ก็ไม่อาจบดบังประกายสดใสในดวงตาได้ จมูกโด่งแบบชาวตะวันตก
ผิวไม่ถึงกับขาวซีด ผิวพรรณเรียบเนียนผุดผาด ไม่มีกระบนใบหน้าเหมือน
สาวฝรั่งส่วนใหญ่

ด้วยรูปลักษณ์แบบชาวตะวันตกประกอบกับบุคลิกท่าทางที่ดูมั่นใจ
ของกุลธิดา ทำให้นักศึกษาไทยบางคนประหลาดใจเมื่อทราบว่าหล่อนมี
เชื้อไทยผสมอยู่ครั้งหนึ่ง ทุกครั้งที่พบนักเรียนไทย กุลธิดาก็อดเดินไป
ทักทายไม่ได้ เพราะคนไทยนิสัยน่ารัก มีกิริยามารยาทอ่อนน้อม และมี
น้ำใจ แต่มีข้อเสียคือขี้อายไปหน่อย

อย่างชายผู้นี้ที่มารับหล่อนก็เข้าข้ายขี้อายเช่นกัน กุลธิดาเห็นเขาลอบ
มองหล่อนอย่างซังใจว่าควรเลี้ยงชวนหล่อนคุยดีหรือไม่ กุลธิดาเลยเป็น
ฝ่ายชวนคุยก่อน

“ขอบคุณคุณลุงมากนะคะที่มารับ กุลเพิ่งเคยมาเมืองไทยเป็น
ครั้งแรก ตื่นเต้นมากเลยคะ”

ลำเนียงไทยชัดแจ้วของหล่อนทำให้ชายผู้นั้นยิ้มอย่างโล่งอก

“ผมนึกว่าคุณจะพูดภาษาไทยไม่ได้ซะอีก เพราะผมพูดภาษาอังกฤษ
ได้แค่สเนกๆ พิซๆ”

“พูดได้แค่สเนกๆ พิซๆ แปลว่าอะไรคะ ูกับปลาเกี่ยวอะไรด้วย”
กุลธิดาเลิกคิ้วถาม

“ก็ูๆ ปลาๆ ังครับ แปลว่าพูดและฟังได้นิดหน่อย อย่างคำว่า
เฮลโหล แดงกั้ว ฮาวอาร์ยู กู๊ตบาย เยส โน โอเค แต่ถ้าตอบกลับมายาวๆ
ผมก็ไม่เข้าใจหรอก” ชายสูงวัยเอ่ยพลางหัวเราะเขินๆ

กุลธิดาเชื่อแล้วว่าภาษาอังกฤษของเขายู่ในระดับสเนกๆ พิซๆ
จริงๆ ถือเป็นคำศัพท์ใหม่ที่หล่อนรู้ในวันแรกที่มาเหยียบแผ่นดินไทย

รถที่ครอบครัวยุโรปพัฒนพงศ์ส่งมารับหล่อนเป็นรถตู้ยี่ห้อโพล์-
สวาเกนรุ่นใหม่ ที่นั่งเป็นเบาะวีไอพีมีแค่สี่ที่นั่ง จึงเหยียดขาได้สบาย ช่วย
บรรเทาอาการเมื่อยเนื้อเมื่อยตัวจากการขดตัวในเบาะที่นั่งชั้นประหยัด
ซ้ำเครื่องปรับอากาศภายในรถก็เย็นฉ่ำ ผิดกับอากาศภายนอกอาคารที่ร้อน
อบอ้าวเหมือนอยู่ในห้องซาวนา ไม่น่าเชื่อว่าอากาศเมืองไทยจะร้อนได้
ขนาดนี้ เมื่อเริ่มเข้าสู่ตัวเมือง มองเห็นถนนหนทางและตึกกรมบ้านช่องแล้ว
หญิงสาวก็รู้สึกว่ารกรุงรัง เจริญและมีความเป็นเมืองกว่าที่หล่อนคิด
รถยนต์แล่นกันขวั่วไว่วนาแน่นจนทำให้รถติด อาคารสูงก็ปรากฏให้เห็น
มากมายไม่ต่างกับมหานครทั่วไป

ขณะเหม่อมองวิวอยู่เพลินๆ ลุงคนขับรถก็เอ่ยขึ้นมา

“ผมได้ยินว่าคุณจะเป็นสาวใช้คนใหม่หะครับ”

“ใช่ค่ะ กุลจะมาทำงานที่นี่หกเดือน กุลยังไม่ทราบชื่อคุณลุงเลย แล้ว
คุณลุงทำงานที่บ้านนี้มานานแล้วหะค่ะ”

“ลุงชื่อสมพงษ์ เรียกว่าลุงพงษ์ก็ได้ ทำงานเป็นคนขับรถของคุณท่าน
มาได้สิบปีแล้ว คุณท่านใจดี แต่เป็นคนมีระเบียบ ส่วนคุณคนอื่นๆ ลุง
ไม่ค่อยได้รับใช้ ทำงานที่นี้ต้องอดทน คุณๆ ที่นี้อาจเอาใจยากหน่อย โดย
เฉพาะคุณธวัชชัยและคุณหมู่มั้ง แต่ถ้าทนอยู่ได้ก็รายได้ดี เพราะคุณท่าน
จ่ายเงินเดือนคัมค่าเหนื่อย เวลาเจ็บป่วยก็ช่วยดูแลออกเงินค่ารักษาให้”
น้ำเสียงของสมพงษ์แสดงออกว่าชื่นชมเรื่องยศยัก

“ที่คุณลุงบอกว่าคุณรวิชัยและคุณหมุตั้งเอาใจยาก ยากขนาดไหน เหนื่อยอะ” กุลธิดาได้โอกาสซัก

“คุณรวิชัยขี้หงุดหงิดและค่อนข้างเจ้าอารมณ์ แต่ก่อนก็ไม่ใช่แบบนี้หรอกครับ แต่ตั้งแต่หย่ากับคุณนิกี้ประชดชีวิตด้วยการไม่ทำงาน ทำการ ทำตัวเป็นเพลย์บอย กลับบ้านดึกๆ ดื่นๆ ไม่ค่อยสนใจลูก ส่วนคุณหมุตั้ง พอไม่มีใครใส่ใจก็เลยเกร เอาแต่ใจตัวเอง ชอบแก๊งพี่เลี้ยงจนไม่มีใครทนอยู่ได้นานสักคน จะไปว่าแล้วพวกพี่เลี้ยงที่ผ่านๆ มากี่ทำงานเพียงเพราะหวังเงินเดือนเท่านั้น ไม่ได้ใส่ใจความรู้สึกของคุณหมุตั้ง ผมเห็นใจคุณเรื่องยศเพราะท่านอายุมากแล้ว ถึงวัยปลดเกษียณ แต่ก็ต้องทำงานหนักเพราะคุณรวิชัยทิ้งงาน หลานชายก็มีปัญหา การที่ท่านจ้างคุณมาไกลจากอเมริกาก็คงหวังว่าคุณจะช่วยแก้ปัญหาให้ท่านได้”

กุลธิดาฟังแล้วรู้สึกกดดันชอบกล เพราะเรื่องยศตั้งใจโยนปัญหาที่แสนหนักหนาของลูกชายและหลานมาให้หล่อนซัดๆ ในเมื่อตอนนี้สมพงษ์อยู่ในอามรณ์อยากจระไนเรื่องเจ้านายแล้ว หล่อนเลยถือโอกาสซักถามเรื่องสมาชิกในบ้านคนอื่นๆ

“แล้วคุณซุสึพรกับคุณชญานินล่ะคะ เป็นคนยังไง”

“คุณซุสึพรกับคุณชญานินเป็นคนง่ายๆ ครับ เวลาออกไปไหนก็ขับรถเอง ไม่เคยให้คนขับรถขับให้ คุณชญานินทำงานอยู่กับบ้านเพราะสุขภาพไม่ค่อยแข็งแรง จะออกไปข้างนอกก็นานๆ ครั้ง ส่วนใหญ่จะไปกับคุณซุสึพร เธอเป็นคนเก็บตัวไม่ค่อยสังสรรค์กับใคร”

“อ้าว ในเมื่อคุณชญานินอยู่บ้านทั้งวัน ทำไมไม่ช่วยดูแลคุณหมุตั้งล่ะคะคุณลุง เป็นอาทิที่น่าจะช่วยเหลือหลาน” แม้กุลธิดาจะทราบว่ารวิชัยไม่ชอบชญานิน แต่ก็แก๊งถามเผื่อได้ข้อมูลเพิ่ม

“ถ้าเป็นอย่างนั้นได้ก็คงดีสิครับ แต่คุณรวิชัยเธอเกลียดคุณชญานินอย่างกับอะไรดี ถึงจะเป็นน้องสาวคนละแม่ก็เถอะ อย่าให้ผมเล่าเลยครับว่าทำไมถึงเกลียดกัน อยู่ๆ ไปเดี๋ยวก็นึกตัวเอง”

สมพงษ์คงรู้ตัวว่าพูดเรื่องส่วนตัวของเจ้านายมากเกินไปจึงตัดบท
กุลธิดาเองก็ไม่อยากถามซอกแซก เพราะกลัวสมพงษ์จะคิดว่าหล่อนเป็น
คนสอดรู้สอดเห็น

“กุลก็ถามไปอย่างนั้นเอง ไกลถึงบ้านพิพัฒน์พงศ์แล้วหรือยังคะ”
กุลธิดาถาม เพราะเห็นว่ามีรถมาเกือบชั่วโมงแล้ว

“อีกไม่เกินสิบนาทีก็ถึงแล้วครับ คุณเตรียมตัวเตรียมใจให้พร้อม
เถอะครับ เพราะอาจต้องรับมือพวกคุณๆ ตั้งแต่วันนี้เลย”

แม้สมพงษ์จะแค้นเตือน แต่กุลธิดากลับรู้สึกเหมือนถูกขู่ ทำให้ชนลูกชู้
ขึ้นมาเหมือนจะจับไข้อย่างนั้น

บ้านพิพัฒน์พงศ์ที่ปรากฏอยู่เบื้องหน้าใหญ่โตมโหฬารเกินกว่าจะเรียก
ว่าบ้านได้ ต้องเรียกว่าคฤหาสน์ถึงจะถูก ทว่ากุลธิดาไม่ได้รู้สึกตื่นตันทันเมื่อ
เห็นคฤหาสน์หลังใหญ่ๆ เพราะเคยเห็นคฤหาสน์หรือบ้านหลังงามเวดล้อม
ด้วยสวนสวยเช่นนี้นานักต่อนักในลอสแอนเจลิส โดยเฉพาะย่านเบเวอร์ลี-
ฮิลส์ที่มีคฤหาสน์หรูหรากว่านี้หลายเท่า

ทว่าสิ่งที่กุลธิดาชอบใจคือ คฤหาสน์หลังนี้ตั้งอยู่ในหมู่บ้านชื่อแกรนด์-
วิลล์ (Grandville) ซึ่งห่างจากใจกลางเมือง บรรยากาศจึงร่มรื่นสงบเงียบ
สมพงษ์เล่าว่าหมู่บ้านแห่งนี้เป็นหมู่บ้านจัดสรรของตระกูลพิพัฒน์พงศ์
ด้วยเช่นกัน เมื่อหลายสิบปีก่อน ย่านรามอินทรายังไม่เจริญนัก ที่ดินราคา
ไม่สูงมาก เรื่องยศคิดการณ์ไกลจึงซื้อที่ดินผืนใหญ่ไว้เก็บราคา พอเริ่มมี
ถนนใหญ่ตัดผ่านและเห็นแนวโน้มว่าเมืองจะขยาย เรื่องยศเลยเริ่มเอาที่ดิน
ที่ซื้อไว้มาสร้างหมู่บ้านจัดสรรหลายแห่ง รวมทั้งหมู่บ้านแห่งนี้ด้วย

เมื่อสมพงษ์ขับรถมาจอดหน้าคฤหาสน์หลังงามสีขาวที่ก่อสร้างด้วย
สถาปัตยกรรมแบบยุโรป ก็มีแม่บ้านสองคนสวมเครื่องแบบเสื้อชุดสีขาว
กับกระโปรงทรงเอยาวครึ่งเข่าสีดำ บริเวณอาคารผังกั้นเป็นอนสีขาว เดินมา
ต้อนรับ

สาวใช้ทั้งสองน่าจะมีอายุราวๆ สามสิบปี ทำทางดูกระฉับกระเฉง เอาการเอางาน สาวใช้คนที่รู้รูปร่างผอมบางเชิญหล่อนเข้าไปในบ้านเพื่อพบเรื่องยศ ส่วนสาวใช้อีกคนที่รูปร่างท้วมกว่าช่วยสมพงษ์ยกสัมภาระของหล่อนเข้ามาในบ้าน แม้กุลธิดาจะไม่ตื่นเต้นกับความโอฬารของตัวบ้าน แต่พอได้เห็นการตกแต่งภายในก็อดตื่นตาตื่นใจไม่ได้ เพราะดูสวยงาม มีรสนิยมเหมือนกำลังพลิกดูนิตยสารตกแต่งบ้าน การตกแต่งภายในเป็นสไตล์โมเดิร์น เน้นโทนสีขาว ดำ เทา สร้างบรรยากาศเรียบหรูและทันสมัย

เรื่องยศนั่งรอหล่อนอยู่ที่โซฟาหนังสีดำตัวแอลในห้องนั่งเล่นขนาดใหญ่ รอบด้านกรุด้วยกระจุฑูปริ่งโล่ง แลเห็นสวนสวยเขียวขจีและน้ำตกหินจำลองขนาดใหญ่เบื้องหลัง เรื่องยศดูไม่ต่างจากในภาพที่หล่อนเห็นในแฟ้มประวัติ คือเป็นชาวไทยเชื้อสายจีน สีนัยำทางดูเคร่งขรึม คิ้วหนา หน้าผากกว้างบ่งบอกถึงความเป็นอำนาจ น้ำเสียงก้องกังวาน

“เธอเดินทางมาไกลคงจะเหนื่อย ฉันสั่งแม่บ้านให้เตรียมอาหารกลางวันและห้องพักไว้ให้เรียบร้อยแล้ว หวังว่าจะสะดวกสบายเหมือนอยู่ที่บ้าน”

กุลธิดารับยกมือไหว้ทำความเคารพและเอ่ยด้วยความเกรงใจ

“ขอบพระคุณมากค่ะ ดิฉันเป็นคนอยู่ง่าย ไม่ต้องจัดเตรียมอะไรให้เป็นพิเศษหรอกค่ะ ส่วนอาหารกลางวัน ดิฉันกินบนเครื่องมาเรียบร้อยแล้ว” กุลธิดาไม่อยากทำตัวเป็นภาระให้ใครดูแลตั้งแต่มาถึง แล้วก็อยากให้พวกสาวใช้เขม่นหรือหมั่นหน้าหล่อนที่ได้รับการปฏิบัติเป็นพิเศษจากเจ้าของบ้าน

“อย่าเกรงใจเลย ถึงเธอจะมาทำงานที่นี่ในฐานะสาวใช้ แต่ฉันก็เห็นเธอเป็นเหมือนลูกเหมือนหลาน เพราะพบพรเป็นแม่บ้านเก่าแก่ที่ฉันไว้วางใจและถือว่าเป็นญาติคนหนึ่ง ฉันตั้งใจมากจริงๆ ที่พบพรยอมส่งลูกสาวที่มีความรู้สูงอย่างเธอมาช่วยจัดการปัญหาในบ้านเรา เธอไม่ต้องกังวลว่าจะต้องทำงานพวกปัดกวาดเช็ดถู เพราะฉันมีสาวใช้ทำหน้าที่นี้หลายคนแล้ว

แต่ยังขาดสาวใช้ที่จะช่วยจัดการดูแลชีวิตลูกชายและหลานของฉัน”

“ดิฉันต้องทำยังไงบ้างคะ ขอเรียนตรงๆ ว่าดิฉันไม่มั่นใจนักว่าจะช่วยท่านได้”

“ได้สิ เธอช่วยฉันได้แน่ ไม่รู้ว่าฉันจะขอมากไปไหม ถ้าจะให้เธอเป็นเลขาฯ ให้วิชญ์ ช่วยคุมให้เขาไปทำงานและรับผิดชอบชีวิตได้เหมือนสมัยที่เขายังไม่หย่ากับภรรยา ที่สำคัญฉันอยากให้วิชญ์กับหมูตั้งใกล้ชิดกันมากขึ้น เพราะวิชญ์ไม่ค่อยมีเวลาให้ลูก แล้วก็อยากให้เธอช่วยดูแลหมูตั้งหลังเลิกเรียนด้วย ฉันเชื่อมั่นว่าเธอต้องทำได้ เพราะเธอคือลูกสาวของพบบพ คนที่รักและปรารถนาดีต่อวิชญ์อย่างแท้จริง”

ใจจริงกุลธิดาอยากตอบเรื่องยศว่า สิ่งที่ท่านต้องการให้หล่อนช่วยนั้นมากเกินไปจริงๆ เพราะการรับหน้าที่เป็นเลขาฯ และพี่เลี้ยงเด็กพร้อมๆ กันเป็นงานที่หนักเอากการ มาถึงตอนนี้หล่อนไม่เข้าใจจริงๆ ว่าทำไมเรื่องยศจึงให้หล่อนมาทำงานตำแหน่งสาวใช้ เพราะหน้าที่ของหล่อนไม่ได้เกี่ยวข้องกับการทำงานบ้านเลยสักนิด แต่ตอนนี้หล่อนง่วงจนลืมตาแทบไม่ขึ้น จึงไม่มีแรงจะซักถาม แม้หล่อนไม่ยอมรับงานนี้แต่ก็ไม่มีทางเลือก เพราะนี่คือภารกิจที่หล่อนต้องทำให้สำเร็จ

“คะ ดิฉันจะพยายามทำให้ดีที่สุด แล้วดิฉันจะได้พบกับลูกชายและหลานของคุณท่านเมื่อไหร่คะ” กุลธิดาถาม เพราะยังไม่เห็นแววของคนที่หล่อนต้องดูแล

“หมูตั้งไปโรงเรียน คงกลับถึงบ้านประมาณสี่โมงเย็น ส่วนลูกชายฉันป่านี้น่าจะไปตะลอนที่ไหนสักแห่ง แต่ฉันสั่งแล้วว่าเย็นนี้เขาต้องกลับมากินอาหารค่ำที่บ้านเพื่อพบเธอ”

กุลธิดายิ้มเหยาๆ ก่อนจะถามเรื่องสำคัญ

“ดิฉันมีเรื่องหนึ่งอยากถามคุณท่านคะ ดิฉันจะมีวันหยุดงานบ้างไหมคะ” หล่อนกลัวตัวเองจะเป็นโรคประสาทไปเสียก่อนหากต้องประกบติดสองพ่อลูกตลอดเวลา

“จริงสิ ฉันก็ลืมพูดถึงเรื่องนี้ เธอจะมีวันหยุดและเงินเดือนเหมือนพนักงานบริษัททั่วไป ฉันจะให้เธอเดือนละแสนห้า คิดว่าพอไหวไหม เพราะถ้าเธอทำงานบริษัทใหญ่ๆ ที่อเมริกาอาจได้เงินเดือนสูงกว่านี้มาก แต่ถือว่าช่วยฉันก็แล้วกันนะ”

กุลธิดาไม่คาดคิดว่าเรื่องยศจะให้เงินเดือนหล่อนด้วยซ้ำ หนึ่งแสนห้าหมื่นบาทไม่ใช่เงินจำนวนน้อยๆ เลยสำหรับอัตราเงินเดือนที่เมืองไทย แต่ไม่ว่าเรื่องยศจะเสนอเงินเดือนให้มากหรือน้อยกว่านี้ หล่อนก็ไม่มีสิทธิ์รับอยู่ดี เนื่องจากแม่กำชับนักหนาว่าห้ามรับเงินเดือนจากเรื่องยศเป็นอันขาด เพราะการที่หล่อนมาปฏิบัติภารกิจนี้ถือเป็นการตอบแทนบุญคุณครอบครัวพัฒนาพงศ์ ก่อนเดินทางพบพรก็ได้มอบเงินสดจำนวนหนึ่งแก่หล่อนซึ่งมากพอที่จะใช้จ่ายหรือเดินทางท่องเที่ยวได้อย่างสบายตลอดทั้งหกเดือนแล้ว

“ขอบพระคุณคุณท่านมากค่ะที่กรุณาให้เงินเดือน แต่ดิฉันคงรับไว้ไม่ได้ เพราะตั้งใจมาช่วยงานคุณท่านจริงๆ คุณแม่ย้ำเสมอว่าคุณท่านมีบุญคุณต่อครอบครัวเรามาก” กุลธิดารับปฏิเสธแม้จะเสียดายเงินเดือนหลักแสน

“พบพรชอบคิดว่าติดหนี้บุญคุณฉันอยู่เรื่อย ทั้งที่จริงๆ แล้วฉันติดหนี้บุญคุณเขาต่างหาก เพราะถ้าไม่ได้พบพรคอยดูแลชีวิตตอนที่ฉันหย่ากับภรรยา ป่านนี้ชีวิตอาจเป็นคนที่มึนปัญหามากกว่านี้ และฉันเองก็เคยทำผิดต่อพบพร การที่ฉันให้เงินทุนแก่เขายังเทียบไม่ได้เลยกับความปรารถนาดีที่เขามีต่อฉันและลูก ฉันขอใจมากที่พบพรและเธอช่วยเหลือฉันครั้งนี้ การที่เธอต้องรับมือลูกและหลานของฉันอาจหนักหนากว่าที่เธอคิดไว้มาก แม้เธอจะโกรธพวกเขาแค่ไหน ฉันก็ขอร้องไห้เธอใจเย็นๆ แต่ดูจากท่าทางมุ่งมั่นของเธอแล้ว ฉันเชื่อว่าเธอจะจัดการชีวิตลูกและหลานของฉันได้”

“คุณท่านเคยทำอะไรผิดต่อคุณแม่ของดิฉันไว้หะคะ” กุลธิดาสะดุดกับคำพูดของเรื่องยศ เพราะฟังดูแปลกๆ แต่เรื่องยศก็ตอบแบบไม่ได้ให้รายละเอียดมากนัก

“มันเป็นเรื่องที่ผมเคยเข้าใจพบพรผิด แต่ตอนนี้เราเข้าใจกันแล้ว
อย่าพูดเรื่องเก่าๆ กันอีกเลย มัวแต่ชวนเธอคุย เต็มอาหารกลางวันจะ
เย็นชืดหมด เต็มฉันจะเรียกสมรให้พาเธอไปกินอาหารกลางวัน แล้วจะ
ได้พักผ่อน”

ขณะที่เรื่องยศเอื้อมมือไปหยิบวิทยุติดตามตัวเพื่อเรียกสาวใช้
หญิงวัยห้าสิบปีเศษ หน้าตาสวยคม แต่งกายด้วยชุดเดรสเข้ารูปแขนกด
สีแดงดูโก้เก๋ทันสมัย ก็เดินเข้ามาในห้องนั่งเล่น หญิงผู้นั้นมองหล่อนอย่าง
พิจารณา กุลธิดาเองก็มองเธอกลับด้วยสายตาแบบเดียวกัน พอเห็นหน้า
ซัดๆ จึงจำได้ว่าอีกฝ่ายคือซุสึพร ตัวจริงดูสาวกว่าในรูปมาก คงเป็นเพราะ
ดูแลตัวเองเป็นอย่างดี รูปร่างเลยผอมเพรียว ซ้ายยังแต่งเนื้อแต่งตัวเหมือน
สาวๆ

“คุณคะ นี่ใช้สาวใช้ที่มาจากอเมริกาหรือเปล่า” ซุสึพรถามเรื่องยศ

“ใช่ ก็อย่างที่ฉันเล่าให้เธอฟังว่าฉันจ้างกุลธิดาให้มาช่วยดูแลิชญ์
และหมุดัง ยังไงก็ฝากเธอช่วยดูแลกุลธิดาด้วยแล้วกัน อ้อ เธอช่วยแนะนำ
ให้กุลธิดารู้จักกับยายนินด้วยนะ อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน น่าจะคุยกัน
รู้เรื่อง ถ้ายายนินมีเพื่อนจะได้ไม่เอาแต่เก็บตัวอยู่ในห้อง”

เมื่อเรื่องยศเอ่ยปาก ซุสึพรก็ยิ้มรับ แสดงท่าทางเต็มอกเต็มใจ ซ้าย
ส่งยิ้มให้หล่อน กุลธิดารีบยกมือไหว้อีกฝ่าย เพราะแม่สอนหล่อนว่าคนไทย
ถือธรรมเนียมเรื่องการให้ความเคารพผู้ใหญ่ แต่ขณะที่ไหว้หล่อนก็แอบ
สังเกตสีหน้าท่าทางของอีกฝ่ายไปด้วย เนื่องจากพบพรเคยเตือนหล่อนว่า
ให้ระวังซุสึพรให้ดี เพราะแม่ภายนอกจะดูอ่อนหวาน พุดจาดี แต่ก็ซ่อน
เขี้ยวเล็บไว้เบื้องหลังรอยยิ้ม

“ไว้เตียวซุจะแนะนำให้รู้จักกันละ กุลธิดาน่าจะเด็กกว่ายายนินแค่
ไม่กี่ปี น่าจะเป็นเพื่อนกันได้” ครั้นรับคำเรื่องยศแล้ว ซุสึพรก็เตือนหล่อน

“คนที่รับหน้าที่เป็นสาวใช้ของคุณวิชญ์กับหมุดังต้องอดทนหน่อย
นะจ๊ะ...” ซุสึพรเอ่ยอย่างไม่ทันจบดี เรื่องยศก็รีบขัด

“เธอจะขูให้กุลธิดากลับทำไม ฉันมั่นใจว่ากุลธิดารับมือวิรุณและหมูตั้งได้”

ซุสึพรหน้าเฉือนไปนิดหนึ่ง ก่อนเอ่ยกับหล่อน

“เธอเป็นลูกสาวของพบบพรไช้ไหมจ๊ะ ฉันรู้จักพบบพรดี แม่เธอหน้าตาไ้ไทย แต่เธอดูเหมือนสาวฝรั่ง คงจะเหมือนพ่อมากกว่าแม่ ถ้าเธอได้คุยกับพบบพรก็ฝากบอกด้วยว่าฉันฝากความระลึกถึง แล้วเธอพูดไทยคล่องไหม กินอาหารไทยรสจัดได้หรือเปล่า เห็นคุณยศสั่งให้เตรียมอาหารกลางวันไว้ให้เธอ ฉันเลยบอกสมรให้ทำข้าวผัดกุ้งไว้ให้ รีบไปกินเถอะจ๊ะ อิ่มแล้วจะได้ไปพักผ่อน” ซุสึพรเอ่ยอย่างใจดี ซ้ายยังเอ่ยถึงแม่ของหล่อนราวกับชอบพอกัน ทำให้กุลธิดาไม่อยากจะเชื่อว่าคนที่อ่อนหวานใจดีอย่างซุสึพรจะซ่อนเขี้ยวเล็บไว้อย่างที่แม่เคยเตือน

“ขอบคุณมากค่ะ ดิฉันกินอาหารไทยได้ทุกอย่าง เผ็ดๆ ก็กินได้ค่ะ” กุลธิดาเอ่ยด้วยความเกรงใจ

“แหม พูดไทยชัดจริง กินง่ายแบบนี้ก็อยู่กันง่ายหน่อย” ซุสึพรแสดงสีหน้าพอใจแล้วหันไปเอ่ยกับสามี “คุณไม่ต้องเป็นห่วงนะคะ เดี่ยวซุจะช่วยดูแลกุลธิดาให้เอง”

เรื่องยศยืมให้ภรรยาแทนคำขอบคุณ กุลธิดาจึงเดินตามซุสึพรไปที่ห้องอาหาร พลังครุ่นคิดในใจว่าพบบพรต้องปิดบังเรื่องบางอย่างไว้แน่ ไม่ว่าจะเรื่องที่ยศเคยทำผิดต่อท่าน หรือเรื่องที่ท่านอาจเคยมีปัญหากับซุสึพรมาก่อน ไม่อย่างนั้นคงไม่เตือนให้หล่อนระวังฝ่ายนั้น หล่อนคงต้องสืบเรื่องเหล่านี้ เพราะมันอาจเกี่ยวข้องกับภารกิจที่หล่อนต้องทำให้สำเร็จภายในหกเดือนก็เป็นได้